

TERS YÜZ ŞATOSU

DAVID HENRY WILSON

İllüstrasyonlar

CHRIS RIDDELL

**“Yedi yaş ve üstü çocukları mutluluktan
uçuracağı kesin.” – *The Times***

Okul için bir ödev yazması gereken küçük Lorina, siyah bir tavşanın yardımıyla, ormanın içinden sihirli bir dünyaya gider. Oraya vardığında çok çalıştırılan, aç bırakılan ve yakındaki şatodan çıkan zehirli dumanlara maruz kalan yeşil insan ırkıyla tanışır. Lorina zavallı yeşil insanlar adına şatoya girip yardım istemeye karar verir. Fakat şatoda *içeridekilerle* tanıştığında onların, bütün yemekleri kendilerine saklayan ve *dışarıdakileri* köle olarak gören bencil kişiler olduğunu anlar. Lorina'nın macerası onu bürokrat sıçan, denetlemeci yılan, çiftçi armadillo ve en sonunda da Başkan Domuz'la tanıştıracaktır.

Çeviren: Burcu Karatepe

17 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
instagram.com/yabanciayinlari
internet satışı: ilknokta.com

"Yedi yaş ve üstü çocukları mutluluktan
uçuracağı kesin." –*The Times*

"Bu çok katmanlı romanı çocuklar çok eğlenceli
bulacak. Aynı zamanda yetişkinlerle aralarında
bir köprü kurlmalarına da yardımcı olarak onlara
güzel bir okuma deneyimi yaşatacak."
–*Western Daily Express*

"Chris Riddell'den muhteşem çizimlerle beraber
fevkalade kaleme alınmış bir roman. Sevilesi
kahramanı da okurların saygısını hak ediyor."
–*Parents in Touch*

"Bu siyasi ve çevrebilimsel masaldan saf sözel
keyif işiyor." –*Times Education Supplement*

"Büyük bir ustalıkla anlatılmış bu hikâye, komik
şairler ve Chris Riddell'in güzel çizimleriyle
bezenmiş." –*Literary Review*

TERS YÜZ ŞATOSU

Ters Yüz Şatosu
Özgün Adı: *The Castle of Inside Out*
David Henry Wilson

Yayın Yönetmeni: Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan: Su Akaydın
Düzeltili: Merve Özcan
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz
İllüstrasyonlar ve Kapak Görseli: Chris Riddell, 1997,2016

1. Baskı, Eylül 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-70-5

Türkçe Çeviri © Burcu Karatepe, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© David Henry Wilson, 1997, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ters
Yüz
Şatosu

David Henry
Wilson

İllüstrasyonlar

Chris Riddell

Çeviren

Burcu Karatepe

સર્વ

સર્વ

સર્વ

સર્વ

સર્વ

Lisbeth için, sevgilerle

Bölüm Bir

SİYAH TAVŞAN

"Bilmen gerekir ki," dedi siyah tavşan, "Şato'da yaşayan iki tür insan vardır. *İçeridekiler*, içeride yaşarlar, çok hoşturlar. Terbiyeli, kibar, düzgün eğitim almış ve medenidirler. *İçeridekiler* iyidir. Bir de *dışarıdakiler* vardır. Onlar dışarıda yaşarlar. Korkunçturlar. Öf! *Dışarıdakiler* iğrençtirler; gürültücü, ilkel, kaba saba ve görgüsüzdürler. Bir de yeşildirler. O yeşil insanlar beni yakalarsa ne yaparlar biliyor musun? Biliyor musun, ha?"

"Hayır," dedi Lorina.

"Beni yerler. Yapacakları şey budur."

"Ne kadar korkunç!" dedi Lorina.

"Bir de bana sor," dedi siyah tavşan.

"Ne kadar korkunçtu?" dedi Lorina yeniden.

"İşte bu yüzden," dedi siyah tavşan, "ormanın dışına adımımı bile atmıyorum. Sana yolu göstereceğim ama sakın seni oraya götürmemi bekleme."

Tavşan dökülmüş yaprakların arasından ağır ağır ilerledi ve yeşil insanları düşünmekte olan Lorina da birkaç adım geriden onu takip etti. Şato'yu ve içeridekileri görmek çok hoş olurdu ama dışarıdakilere rastlamak çok da güzel olmazdı.

"Eğer yeşil insanlar seni yerse," dedi Lorina, "belki beni de yerler."

"Buna şaşırmazdım doğrusu," dedi siyah tavşan. "Onlar her şeyi yerler. Ve herkesi."

"Sen ormandan hiç çıkmadın mı?"

"Asla," dedi siyah tavşan. "Ormanda doğdum, ormanda yetiştim. Ancak öldüğümde ormanı terk edeceğim."

"Ama ormandan hiç çıkmadıysan," dedi Lorina, "içeridekileri ve dışarıdakileri nereden biliyorsun?"

"Onları herkes bilir," dedi siyah tavşan. "Bu herkesçe bilinen bir gerçektir."

"Ben onları bilmiyorum ama," dedi Lorina.

"O hâlde sen cahilsin," dedi siyah tavşan.

"Cahil olduğumu düşünmüyorum," dedi Lorina.

“En kötü cahillik türü de budur,” dedi siyah tavşan. “İnsanların cahil olduklarından haberdar olmamaları.”

Siyah tavşanla konuşmak oldukça zordu. Bunun tek sebebi, Lorina’nın sadece onun bir aşağı bir yukarı sallanan siyah poposunu görüyor olması değildi, aynı zamanda çok fazla şey biliyor olmasıydı. Lorina onunla ormanda tanıştığında, çoktan kim olduğunu ve nereye gittiğini ve oraya neden gittiğini biliyordu.

“Okul projesi, ha Lorina?” demişti. “Ve Şato’yu arıyorsun.”

Lorina’nın “Özel Bir Yer” hakkında bir yazı yazması gerekiyordu ve Bay Blair bu konuyu belirlediği anda, aklına Şato gelmişti. Bir keresinde kız kardeşi, tuhaf bir kitap okuduğu sırada oradan bahsetmişti. Edith her zaman tuhaf kitaplar okurdu. Lorina ona Şato’nun nerede olduğunu sorduğunda ise tek söylediği, “Ah, ormanın öteki tarafında bir yerlerde,” olmuştu. İçeridekilerden ve dışarıdakilerden hiç bahsetmemişti ve bu nedenle siyah tavşanın bahsi de geçmemişti.

Orman şimdi daha seyrek görünüyordu ve Lorina, hiç düşmüş ağaç görmemesine rağmen etrafta birçok ağaç kökü olduğunu fark etti.

“Bu, yeşil insanların işi,” dedi siyah tavşan. “Barbarlar. Ağaçları kesip götürüyorlar. Çok yakında orman diye bir yer kalmayacak, o zaman ben nerede yaşayacağım acaba?”

“Bunu yapanın onlar olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Lorina.

“Herkes bunu yapanın onlar olduğunu bilir,” dedi siyah tavşan.

“Peki, bunu gözlerinle gördün mü?” diye ısrar etti, tartışmalarda kaybeden taraf olmaktan hiç hoşlanmayan Lorina.

“Tabii ki görmedim,” diye çıkıştı siyah tavşan. “Eğer onları görseydim, onlar da beni görürlerdi ve kendimi bir turtanın içinde bulurdum.”

“Ama onları hiç görmediysen,” dedi Lorina, “onların var olduklarından bile emin olamazsın ki.”

Siyah tavşan durdu, arkasını döndü ve Lorina’ya bakıp, ona inanamayarak başını salladı.

“Bazen düşünüyorum da,” dedi bir nefes alırken, “bence cahillik bir tür hastalık. Avustralya’yı gördün mü hiç?”

“Hayır,” dedi Lorina.

“Hastings Muharebesi’ni, bir ineğin midesinin içini, ayın diğer yüzünü ya da bir dinozorun kaka-sını gördün mü?”

"Hayır."

"O hâlde *onların* var olduklarını nasıl biliyorsun? Ya da bir zamanlar var olduklarını?"

Lorina bir an için düşündü. Bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Eh, bunları daha önceden duydum," dedi.

"O hâlde şimdi de yeşil insanları duydun," dedi siyah tavşan ve yürümeye devam etti.

Ormanın ucuna ulaşmışlardı. Artık tek tük ağaç vardı; düşen yaprakların oluşturduğu halı da seyreliyordu, havada da yanık kokusu vardı.

"Buradan daha ileriye gidemem," dedi siyah tavşan. "Şu tepeyi görüyor musun?"

"Evet," dedi Lorina.

"Tabii ki o, sadece sen onu görebildiğin için orada," dedi siyah tavşan alayla. "Eğer sen onu göremiyor olsaydın, orada olmadığını söyledin... O tepenin zirvesine çık, Şato'yu görürsün. İçeridekiler içeridedir ama dışarıdakiler konusunda dikkatli ol. Onlar dışarıdadırlar. Bol şans. Sana bir tavsiye: Senden daha fazla şey bilen biriyle asla tartışma. Kazanamazsın."

Bunu söyledikten sonra döndü ve kulakları olan bir hamur işi görmüş gibi ormanın ölü örtüsü üzerinde zıplayarak uzaklaştı.

Bölüm İki

YEŞİL İNSANLAR

Lorina, tepenin zirvesinden Şato'yu görebiliyordu. Şato da, dumandan oluşan bir perdenin ardından ancak seçilebilen, çıplak ve kahverengi bir vadinin gerisindeki bir tepenin üzerindeydi. Dumanın kendisi de Şato'dan çıkıyor gibi görünüyordu ve bu da bir hayli şaşırtıcıydı çünkü sonbahar olmasına rağmen oldukça sıcak bir gündü. Kesinlikle ateş yakmaya gerek duyulmayacak bir gündü. Bunun üzerine Lorina, içeridekilerin derilerinin ince olup olmadığını merak etti.

Tepeden aşağı indi ve dumanlı vadiden geçti; yürürken, dışarıdakiler için gözünü dört açmıştı. Siyah tavşana inanmamıştı ama diğer bir taraftan,

tam olarak inanmadığı da söylenemezdi. Bu da ona tuhaf bir yola devam etme ve aynı zamanda geri dönme isteği veriyordu. Bir keresinde, insan yiyen insanlar hakkında bir şeyler duymuştu. Bu insanlara yamyamyam deniyordu.

Şatonun bulunduğu tepeye yaklaştıkça hava da yoğunlaştı ve kısa süre sonra Lorina öksürmeye başladı. Birden kahverengi topraktan, kahverengi koniler çıkmakta olduğunu fark etti. Çok fazlaydılar ve Lorina ilkin bunların mısır demetleri olduğunu düşündü ama ardından onu şaşırtarak, birinin içinden iki minik şekil çıktı ve koşarak onun yanına geldiler. Yeşildiler.

Lorina durdu. O hâlde siyah tavşan doğru söylüyordu ve belki de geri dönme zamanı gelmişti.

“Merhaba!” diye cıyıkladı içlerinden biri, hâlâ biraz ilerideydiler ve ses bir çocuğa aitti. “Merhaba! Merhaba!”

Çok geçmeden, Lorina’nın onların ne kadar küçük olduklarını görebilecekleri bir mesafeye gelmişlerdi; boyları en fazla onun bacağı kadardı. Yeşil vücutları çıplak sayılırdı ve çok zayıflardı; kibrit çöpü gibi kolların dengede tuttuğu kibrit çöpün gibi bacaklarıyla koşuyorlardı. Biri kız, biri erkekti;

ikincisi çekingen görünüyordu. Kızın birkaç adım gerisinde durdu.

"Bize yiyecek bir şeyler mi getirdin?" dedi kız ve Lorina'ya, yüzü için fazla büyük gibi görünen gözleriyle baktı.

"Hayır," dedi Lorina. "Hayır, getirmedim."

İki küçük surat birden düştü.

"Üzgünüm," dedi Lorina. "Öyle mi yapmalıydım?"

Kız cevap vermedi, onun yerine parmaklarını Lorina'nın elbisesinin üzerinde gezdirmeye başladı. Sonuç olarak siyah tavşan yanılmıştı. Bu yeşil insanlar onu okşuyorlardı, yemeye çalışmıyorlardı.

Kız, Lorina'nın elini tuttu, Lorina da erkeğin elini tuttu ve birlikte, aslında çadır olan demetlere doğru yürümeye başladılar.

"Benim adım Tanga. Seninki nedir?" diye sordu kız.

"Lorina," dedi Lorina.

"Komik bir isim," dedi Tanga. "Erkek kardeşimin adı da Birim."

Seslerle birlikte çadırlardan daha fazla yeşil çocuk çıkmıştı ve onları yetişkinler takip etti ama hiçbirinin boyu Lorina'nın omzunu geçmiyordu. Hepsi çok zayıftı ve bazıları ağır çekimde yürüyor

gibiydi. Sanki kibrit çöpü gibi kolları ve bacakları, hareket ettiremeyecekleri kadar ağırdı.

Tüm çocuklar Lorina'nın elbisesine dokunmaya çalışıyor ve yemek getirip getirmediğini soruyorlardı. Bu sırada yetişkinler de geride duruyordu. Tanga, Lorina'nın durmasına izin vermiyordu. Bu yüzden Tanga'nın çadırına giderken tüm kalabalık onlara eşlik etti. Ancak Tanga onu çadırına çekince hareketlilik durdu; tüm çocuklar ve yetişkinler beklemek için kuru, kahverengi toprağa çöküp oturdular.

Tanga'nın çadırında bir kadın yatıyordu. Öksürdü ve ardından başını çevirip yarı açık gözlerle Lorina'ya baktı.

"Merhaba," dedi Lorina.

Kadın başını salladı ve yeniden öksürdü.

"Bu Lorina," dedi Tanga. "Bu benim annem. Çok hasta. Ona yardım edebilir misin?"

"Ah zavallı," dedi Lorina ve hasta kadının yanına oturdu. "Neyin var?"

Kadın başını sağa sola salladı.

"Hiçbir şeyi yok," dedi Tanga. "Sadece çok hasta."

"Ama kızamık mı, kabakulak mı, suçiçeği mi ya da boğmaca mı?" diye sordu Lorina.

"O ölüyor," dedi Birim. Söylediği ilk kelimeler bunlardı ve Lorina'nın tüylerinin ürpermesine neden olmuşlardı. Ölmek, biliyordu ki hastalıklar içinde en kötü olanıydı.

"Hepimiz ölüyoruz," dedi derin bir ses ve Lorina arkasına dönünce çadırın girişinde duran yeşil bir adam gördü. "Açlıktan ölmezsek, bizi bu duman öldürecek. Bize yardım etmeye geldiğini düşünmüştük."

"Aslında hayır," dedi Lorina. "Bay Blair için bir proje hazırlıyorum."

"O da Şato'da mı?" diye sordu adam.

"Hayır, o benim öğretmenim," diye cevapladı Lorina. "Ama ben Şato'ya gidiyorum. Belki orada birileri size yardım edebilir."

Yeşil adam gülümsedi ve Lorina bembeyaz, düzgün dişleri olduğunu gördü.

"Yardım edebilirler," dedi. "Ama etmemeyi tercih ederler."

Adam çadırdan çıktı ve Lorina, onun dışarıdakilere bir şeyler söylediğini duydu. Yüksek bir iç çekiş sesi duyuldu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Lorina. "Elimden gelse yardım ederdim."

Kadın gözlerini kapadı. Lorina, biri hasta olduğunda yapıldığı gibi elini kadının alnına dayadı ve teninin buz gibi olduğunu fark etti.

"Ah, Tanrım," dedi Lorina. "Belki de ısınması için ona bir kâse çorba yapmalıyız."

Fakat minik Tanga çorba yapabilecekleri malzemeleri olmadığını söyledi. Yiyecek hiçbir şeyleri yoktu.

"Şato'dakilerin yiyecek bir şeyleri vardır, değil mi?" dedi Lorina.

"Tabii ki vardır," dedi Tanga.

"O hâlde gidip oradan almalıyım," dedi Lorina.

Çadırdan dışarı çıktı. Kalabalık dağılmıştı ve yalnızca beyaz dişleri olan adam dışarıda duruyordu.

"Şato'ya gidiyorum," dedi Lorina, "size yiyecek getirmeye."

Adam başıyla onayladı.

"Sen iyi kalpli birisin," dedi. "Söyle bana, genç misin yoksa yaşlı mı?"

"Ah, ben gencim," dedi Lorina şaşırmış bir hâlde.

"Ah," dedi adam. "Sebebi bu olmalı."

"Siz Tanga'nın babası mısınız?" diye sordu Lorina.

"Hayır," dedi adam. "Onun babası öldü. Ben

Kasım. Tüm bu insanların babasıyım ancak hiçbiri-
rine yardım edemiyorum.”

“Neden burada, bu dumanın içinde kalıyorsunuz?” diye sordu Lorina.

“nk gidecek hiçbir yerimiz yok,” diye cevapladı Kasım. “ato bizim yuvamız ve onun dı-
şındaki her yer, diğerklerinin yuvası.”

Lorina, Kasım ile daha uzun süre konuşabilme-
yi isterdi. Çok ufak tefek bir adam olmasına rağ-
men, sesindeki derinlik ve duruşundaki haysiyet
onun uzun görünmesini sağlıyordu. Tüm insanla-
rın babası olabilirdi. Ona, neden yiyecek bir şeyle-
ri olmadığını, neden içeridekilerin onlara yardım
göndermediğini ve onların nasıl insanlar oldukla-
rını sormak istedi ama sorular için ayrılacak zaman
yoktu. Tanga ve Birim’in annesinin yardıma ihtiya-
cı vardı.

Böylece Lorina hızlıca tepenin eteklerine doğru
yol aldı ve ardından iyice yoğunlaşan dumanın ara-
sından ato’ya doğru tırmanmaya başladı.

1. The first of these is the fact that the

second of these is the fact that the

third of these is the fact that the

fourth of these is the fact that the

fifth of these is the fact that the

sixth of these is the fact that the

seventh of these is the fact that the

eighth of these is the fact that the

ninth of these is the fact that the

tenth of these is the fact that the

eleventh of these is the fact that the

twelfth of these is the fact that the

thirteenth of these is the fact that the

fourteenth of these is the fact that the

fifteenth of these is the fact that the

sixteenth of these is the fact that the

seventeenth of these is the fact that the

eighteenth of these is the fact that the

nineteenth of these is the fact that the

twentieth of these is the fact that the

twenty-first of these is the fact that the

twenty-second of these is the fact that the

twenty-third of these is the fact that the

twenty-fourth of these is the fact that the

twenty-fifth of these is the fact that the

Bölüm Üç

ŞATO'NUN İÇİNDE

Şato'nun kapısı devasaydı. Bir evden çok daha yüksekti ve kalın meşe ağacından yapılmıştı. Lorina kapının önünde dururken, *keşke Kasım'a içeridekilerin nasıl insanlar olduğunu sorsaydım*, diye düşündü. Eğer bu kadar büyük kapıya ihtiyaçları varsa, dev gibi olmalıydılar. Şimdi Lorina, siyah tavşanın her şeyi tersten anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Yeşil insanlar terbiyeli ve naziktiler, o hâlde belki de içeridekiler kaba yaymanlardı.

Şaşırtıcı bir biçimde kapıda, Lorina'nın bel hizasına gelen bir zil vardı ve her ne kadar biraz korkmuş olsa da Lorina eğilerek zile bastı. Bir anlık beklemenin ardından sürtünen ahşap sesi duyuldu

ve ardından cırtlak bir ses, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Lorina," dedi Lorina.

"Ne istiyorsun?" diye sordu cırtlak ses.

"İçeri girmek," dedi Lorina.

"Ah!" dedi cırtlak ses.

Yeniden bir sürtme sesi duyuldu, bu seferki daha metalikti ve hemen ardından, Lorina'nın önündeki minik kapı savrulurak açılınca bir gıcırta yükseldi.

"Hadi o zaman," diye cırladı ses ve Lorina kendisini pırıl pırıl gözlü, bıyıklı ve burnu sürekli kıpırdayan bir yaratığa bakarken buldu. Bu bir kapı faresiydi.

Lorina, kapı ancak göğsüne kadar geldiği için eğildi ve içeriye adımını attı.

"Madem bu kadar küçüksünüz," dedi kapı faresine, "neden bu kadar büyük bir kapınız var?"

"Madem her şeye burnunu sokmayı seviyorsun," dedi kapı faresi, "neden bu kadar küçük bir burnun var? Şimdi, kimsin ve ne istiyorsun?"

"Kim olduğumu söyledim," dedi Lorina, "Adım Lorina."

"Sadece kontrol ediyorum," dedi kapı faresi, "içeri girmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Lorina.

"Neden?" diye viyakladı kapı faresi.

"Çünkü yeşil insanlar için yardım almak istiyorum," dedi Lorina.

"Hımmm," diye hımladı kapı faresi. "Çok da iyi bir sebep değil. Eh, beni takip et."

Lorina, muazzam büyüklükteki kemerli yoldan geçerken onu takip etti ve kendisini, etrafı gökyüzüne uzanan binalarla çevrili büyük bir avluda buldu. Havada duman olmadığını da fark etmişti.

"Hadi, hadi," dedi kapı faresi ve Lorina alçak bir kapıdan geçerek onu takip etti. İçerde bir sandalye ve uzun bacaklı bir kuşun başında oturduğu bir masa bulunuyordu. Kuşun başında birkaç tüy kalem vardı ve içlerinden birini sol ayağının tırnaklarını boyamak için kullanıyordu. O, sekreter kuştu.

"Adı Lorina," dedi kapı faresi. "Yeşil insanlara yardım etmek istediğini söylüyor."

"Otur," dedi sekreter kuş.

Lorina oturdu ve kapı faresi de odadan çıktı. Sekreter kuş, sol ayağının tırnaklarını bitirip, dikkatini sağ ayağının tırnaklarına verdiği sırada uzun bir sessizlik oldu.

"Bir şeyler olacak mı acaba?" diye sordu Lorina.

"Uzun sürmez," dedi sekreter kuş.

"Biraz acelem vardı aslında," dedi Lorina.

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi sekreter kuş.

Sekreter kuş, sağ ayağının tırnaklarını bitirip sol ayağının kilere rötuş yapmaya başladığı sırada yine uzun bir sessizlik oldu.

“Affedersiniz,” dedi Lorina, “ama dışarıda açlıktan ölen insanlar var ve...”

“Sizi oyalamayacağız,” dedi sekreter kuş, “ama biz de çok meşgulüz.”

Tam Lorina, meşgul olmanın tırnak boyamak olmadığını söyleyecekti ki sekreter kuşun hemen ardındaki duvarda aniden bir kapı açılıverdi. Gelen bir bürokrat sıçandı.

“Şimdi sizinle görüşebilirim,” dedi.

Lorina ayağa kalktı ve ikinci ofise doğru onu takip etti.

“Bütün şato hayvanlar tarafından mı yönetiliyor?” diye sordu Lorina.

“Soruları ben sorarım,” dedi bürokrat sıçan ve Lorina’ya oturması için işaret etti.

İkinci ofis, ilkinden çok daha büyüktü ve her duvar, dosyalarla dolup taşan raflarla doluydu. Tek boşluk, bürokrat sıçanın masanın arkasındaki duvardaydı ve o da, gülümseyen bir domuzun büyük bir resmiyle doldurulmuştu. Hemen altındaki bir etikette *Sevgili Liderimiz* yazıyordu. Sıçan oturdu,

masasında bir dosya açtı, eline bir kalem aldı ve bir şeyler yazdı.

"Şimdi," dedi başını kaldırmadan. "İsim?"

"Lorina," dedi Lorina.

"Ölüm tarihi?"

"Doğum tarihi demek istemiş olabilir misiniz?" diye sordu Lorina.

"Ne demek istediğimi biliyorum," dedi sıçan. "Ölüm tarihi?"

"Bilmiyorum," dedi Lorina.

"Bilmiyor," diye yazdı sıçan. "Sol bacağın dizden bileğe kadar uzunluğu?"

"Bilmiyorum," dedi Lorina.

"Bilmiyor," diye yazdı sıçan. "Baştaki saç sayısı?"

"Bilmiyorum," dedi Lorina.

"Hımm," diye nefesini verdi sıçan. "Kendinle ilgili pek bir şey bilmiyorsun, öyle değil mi?"

"Bu tür şeyleri bilmem bekleniyor olamaz," diye cevapladı Lorina.

"Eh, sen bilmiyorsan," diye çıkıştı sıçan, "başka kim bilecek? En sevdiğin renk?"

"Yeşil," dedi Lorina.

"Kırmızı," dedi sıçan.

"Hayır, yeşil dedim!" dedi Lorina.

“Kırmızı benim en sevdiğim rengimdir,” dedi sıçan.

“Ah, bana benim en sevdiğim rengi soruyorsunuz sanmıştım,” dedi Lorina.

“Sana, seninle ilgili bir şey sormanın hiçbir anlamı yok,” dedi sıçan, “çünkü sen kendinle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bu soruların amacını anlayabilmiş değilim,” dedi Lorina. “Tek istediğim yeşil insanlara yardım etmeniz.”

“Bu formları doldurmadan hiçbir şekilde yardım alamazsın,” dedi sıçan.

“O hâlde dolduralım şu formları ve işimizi bitirelim,” dedi Lorina.

“En sevdiğin yemek?” diye sordu sıçan.

“Çikolata,” dedi Lorina.

“Dişlerin için çok zararlı,” dedi sıçan. “Peynir yazacağım.”

“Saçmalığın daniskası bu,” dedi Lorina. “Eğer bana yardım etmeyecekseniz, bana yardım edebilecek biriyle görüşmeme izin verin.”

“Ben sana izin verene kadar,” dedi sıçan, “kimseyle görüşemezsin.”

“Neyin izni?” diye sordu Lorina.

“Şato’ya girme izni,” diye cevapladı sıçan.

"Ama ben zaten Şato'ya girdim ki," dedi Lorina.

"Hayır girmedin," dedi sıçan, "çünkü izin almadan kimse Şato'ya giremez. Şimdi, şurayı imzala."

Lorina'ya doğru bir kâğıt ve kalem uzattı. Lorina da sayfanın alt kısmına imzasını attı. Ardından bürokrat sıçan kâğıdı ondan aldı, üzerine mühür bastı, sonra başka bir mühür daha bastı, onun üzerine de bir mühür ve onun üzerine de başka bir mühür daha bastı. Ardından yere koydu ve üzerinde zıpladı, hopladı, sonra da alıp Lorina'ya verdi.

"İznin," dedi.

"Teşekkürler," dedi Lorina. "Şimdi nereye gitmemi önerirsiniz acaba?"

"Eve," dedi sıçan.

"Yani, yeşil insanlar için yardım bulmaya," dedi Lorina.

"Herhangi bir yere," dedi sıçan. "Zerre kadar fark yaratmayacaktır."

Lorina ona, Şato'nun yemeklerinden kimin sorumluluğunu sordu ve sıçan da sorumlunun muhtemelen Şato'nun mutfağında olan Bay Hogg olduğunu söyledi.

"Peki, mutfak nerede?" diye sordu Lorina.

"Çok soru soruyorsun," diye çıkıştı yeniden sıçan. Lorina çıkmak için ayaklandı.

“Bir dakika,” dedi sıçan. “İznine bir bakayım.” Lorina izin kâğıdını ona verdi ve o da dikkatle inceledi.

“Peki, her şey yolunda,” dedi sıçan. “Girebilirsin.”

“İzin kâğıdımı bana geri vermeyecek misiniz?” diye sordu Lorina.

“Tabii ki hayır,” dedi sıçan. “Tüm izin kâğıtlarının ofisimde dosyalanması gerekiyor.”

“O hâlde en başta onu bana vermenizin amacı neydi?” diye sordu Lorina.

“Eğer kâğıdı sana vermeseydim,” dedi bürokrat sıçan, “onu bana gösteremezdin, değil mi?”

The following is a list of the names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States since the year 1789. The names are arranged in alphabetical order, and the year of election is given in parentheses. The names of the Vice Presidents are also given in parentheses, and the names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States since the year 1789 are given in parentheses.

George Washington (1789)
John Adams (1797)
Thomas Jefferson (1801)
James Madison (1809)
James Monroe (1817)
John Quincy Adams (1825)
Andrew Jackson (1829)
Martin Van Buren (1837)
William Henry Harrison (1841)
Francis Pickens (1857)
Abraham Lincoln (1861)
Andrew Johnson (1865)
Ulysses S. Grant (1869)
Rutherford B. Hayes (1877)
James A. Garfield (1881)
Chester A. Arthur (1881)
Grover Cleveland (1895)
William McKinley (1897)
Theodore Roosevelt (1901)
Woodrow Wilson (1913)
Warren G. Harding (1921)
Calvin Coolidge (1923)
Herbert Hoover (1929)
Franklin D. Roosevelt (1933)
Dwight D. Eisenhower (1953)
John F. Kennedy (1961)
Lyndon B. Johnson (1963)
Richard M. Nixon (1969)
Jimmy Carter (1977)
Ronald Reagan (1981)
George H. W. Bush (1989)
Bill Clinton (1993)
George W. Bush (2001)
Barack Obama (2009)
Donald Trump (2017)

Bölüm Dört

BAY HOGG

*"Şişman, şişman, bırak şişman olayım,
Ya da bırak şişmandan da şişman olayım.
Bırak olayım etli butlu, iri yarı, yarım dünya,
Bana biraz yemek ver ve bırak çoğalayım.*

*Bırak şişmanlayayım, bırak semireyim,
Damarlarımı genişletmektir tek bildiğim,
Boşalt tencereyi, istifle kirli tabakları,
Bula et suyuna, artır kiloları.*

*Bırak et titresin jöleli pasta gibi,
Bana bir balon ver, kabarık göbeğim gibi.*

*Çeneleri aç, elleri havaya kaldır,
Arkana yaslanıp izle semirmemi.*

*Yemek, yemek, biraz daha ver yemek,
Tabaklar çok küçük, bana kuvvet gerek.
Asla ve asla yeterli olamaz,
Midem bu muazzam şeylerle yeterince dolmaz."*

Bay Hogg'un görüntüsünden çok önce sesi Lorina'nın kulaklarına ulaştı. Ancak, şarkısının sözlerine rağmen Lorina, mutfaka girdiğinde gördüğü şeye kesinlikle hazırlıklı değildi. Masada, durduğu yerde kıpraşan lastiğimsi, pembe bir dağ vardı. Kocaman ve şekilsiz et yığınının kalın katları yerlere kadar sarkıyordu ve Lorina, o yığının altında paramparça olmuş sandalyeden kalanları zar zor görebiliyordu. Tüm bu kaban, sallanan kütlenin üzerinde, mağara gibi sürekli açık duran bir ağızdan ibaretmiş gibi görünen bir surat vardı. Lorina, daha önce hiç buna benzer bir hayvan görmemişti. Bu bir canavardı.

Canavarın önündeki mutfak masasında, sürekli yükselen ve genişleyen bir yiyecek yığını vardı; sanki arkadan birileri, dondurma misali üzerine durmadan kepçeyle yeni bir top koyuyordu.

"Eğer bir balon olsaydın," dedi Lorina, "patlardın."

"Sen de kibar bir küçük kız olsaydın," dedi canavar, "'Affedersiniz? İçeri girebilir miyim?' diye sorardın."

"Affedersiniz, içeri girebilir miyim?"

"Zaten içeridesin," dedi canavar. "Şimdi 'Affedersiniz' ve 'Dışarı çıkabilir miyim?' demen gerekir."

"Peki, affedersiniz," dedi Lorina, "sizinle konuşabilir miyim?"

"Hayır," dedi canavar. "İşlerimi halletmek zorundayım."

"İş mi?" diye sızlandı Lorina.

"İş," dedi canavar. "Hadi hadi, biraz daha yemek ver!" Artık, yemek yığınının ardında görünmeyen yaratıkla konuşuyor gibiydi ve yığın, iki katı hızla çoğalmaya başladı.

Şimdi canavar, "iş" dediği şeyden büyük lokmalar alıp, heyecanla açılıp kapanan ağzına götürüyordu ve Lorina, güvecin, fırında makarnanın ve sütlacın havaya yükselip ortadan kaybolmasını hayretle izledi.

"Peki," dedi sonunda, "Nesteyon?"

"Affedersiniz, anlayamadım?" dedi Lorina.

"Nesteyon?" dedi yeniden canavar, ağzından fışkıran bir ton biftek, soğan, bezelye ve lahana, kızarmış patates ve pudingin arasından.

"Yeşil insanlar için yiyecek istiyorum," dedi Lorina.

"Yetcekaa yok," dedi canavar hamburgerin, cipslerin ve ketçabın arasından.

"Ne?" diye sordu Lorina.

"Yetce-kaa-yok!" diye tekrarladı canavar.

"Tabii ki yetecek kadar var," dedi Lorina. "Sadece önünüzdeki şu tabak bile elli tanesini beslemeye yeter."

"Gibaşımdan!"

"Gitmeyeceğim!"

Canavar, tavuk göğsü, pırasa, çalifasulyesi ve enginardan oluşan büyük bir lokmayı yuttu ve küçük bir an için tıkmayı kesti.

"O hâlde," dedi, "kıpırdamadan otur ve ben bitirene kadar sessiz ol. Konsantrasyonumu bozuyorsun."

"Ama dışarıda insanlar açlıktan ölüyor!" dedi Lorina.

"Ben işimi bitirmezsem içerideki insanlar da açlıktan ölecekler!" diye çıkıştı canavar ve derhâl

bir avuç dolusu kızarmış balık ile bezelye ve tartar sosu aldı.

Lorina kıpırdamadan sessizce oturdu ve canavarın tıkınmasını izledi. Sonrasında birden, canavarın suratına bir şeyler olduğunu fark etti. Kocaman ağzı dönüp dururken, bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana giderken, yüzünün üst kısmında bir çift göz g r n verdi ve onların hemen önünde de hortumun ucunu andıran iki siyah nokta ortaya ıktı.

“Tamam, ne yaptığını biliyorum,” dedi Lorina. “Kendini bir domuza d n şt r yorsun.”

“Bu yüzden isminin Bay Hogg’ olması çok uygun-guun,” dedi masanın altından gelen yüksek bir ses.

Lorina aşağıya baktı ve mavi bir yüzü, gri kanatları, açık gri göğsü ve başında beyaz bir şapkası olan bir kuş gördü. Aşçı guguk kuşuydu bu.

“Yardım için ona gelmeniz hiç uygun-gun değil,” diye fısıldadı aşçı guguk kuşu.

“O zaman nereye gitmeliyim?” diye sordu Lorina.

“Yemek!” diye bağırdı canavar ve guguk kuşu yemek yığınınına pizza, kiş, mercimek, kuşkonmaz,

* Britanya’da erkek domuzlara verilen ad. -yhn

sosis ve yağda yumurta doldurmak için bir an ortadan kayboldu. Ardından geri döndü.

"Tarlalara nasıl giderim?" diye sordu Lorina.

"Bir at ve kedi bul," diye fısıldadı guguk kuşu.

"Kedi mi?" diye sordu Lorina.

"Kedi, at arabasını sürer," diye fısıldadı guguk kuşu. "Onları at arabası meydanında bulacaksın."

"Teşekkürler," dedi Lorina.

"Bol şans!" dedi guguk kuşu.

Böylece, Bay Hogg ağzına sülün etini, patatesleri, brokoliyi ve yeşil elmayı sokuştururken, Lorina mutfaktan çıktı ve at arabası meydanını aramaya koyuldu.

Bölüm Beş

TARLALARDA

Şato'nun etrafında şaşırtıcı bir şekilde az hayvan dolanıyordu ve Lorina'nın görebildiği kadarıyla çoğu köpekti. İçlerinden biri ona nereye gittiğini sormuş ve yolu tarif etmişti. Ne de olsa o bir rehber köpekti. Lorina, gülümseyen domuzun, *Sevgili Liderimiz* resminin birçok duvarda asılı olduğunu fark etmişti ve hatta farklı avlularda heykelleri bile vardı. Bahsi geçen liderin Bay Hogg olup olmadığını ve kendisini tanınmayacak bir hâle gelene kadar tıka basa doldurup doldurmadığını merak etti.

At arabalarının toplandığı park, Şato'nun güney tarafındaydı ve bu sebeple Lorina'nın tarlalara giderken bir at ve kedi bulması gerekiyordu. Lorina

ancak, bir kediye yaklaştığı ve ona nereye gitmesi gerektiğini söylediğinde bir sorun olduğunu anladı.

Siyah bir paltosu ve yeşil gözleri olan kedi, "On lira," diye miyavladı.

"Ah," dedi Lorina. "Benim hiç param yok ki."

"Paran yoksa," dedi kedi, "yolculuk da yok."

"Ama benim tarlalara gitmem gerekiyor," dedi Lorina, "yeşil insanlar için yiyecek bir şeyler bulmam gerek. Beni ücret almadan götüremez misin, sadece bu seferlik?"

"Kimse hiçbir şeyi ücret almadan yapmaz," diye miyavladı kedi. "Saçının etrafındaki nedir?"

"Kurdele," dedi Lorina.

"O işimi görür," dedi kedi ve Lorina da kurdelesini ona verip at arabasına atladı.

At arabasıyla Şato'dan dışarı doğru yol alırlarken, kedi ona tarlaların güney yönünde olduğunu ve arabasının sıklıkla yiyecek taşımak için kullanıldığını söyledi. Aynı zamanda, ormanın bulunduğu kuzey yönüne de ağaç gövdelerini getirmek için gitmişti. Birkaç kez dışarıdaki yeşil insanları ve oduncuların onlara yiyecek verdiklerini de görmüştü.

"Ama şimdi onlar için yiyecek alamazsın," dedi.

"Nedenmiş?" diye sordu Lorina.

“Görürsün,” dedi kedi.

Tepeden aşağıya doğru inmeye başlamışlardı ve Lorina şimdiden tarlaları görebiliyordu. Kuzeydeki yanmış, kahverengi topraklardan oldukça farklıydılar. Yemyeşildiler, oldukça zengin görünüyorlardı ve türlü şekilde, renkte ve büyüklükte bitkiyle doluydular. Lorina kısa süre sonra etrafı kazan, toplayan ve bir araya gelen figürleri görmeye başladı. Şaşkınlıkla bunların yeşil insanlar olduğunu fark etti. Şarkı söylüyorlardı ancak neşeli bir şarkı söylüyor olmalarına rağmen sesleri tuhaf bir şekilde tekdüze ve yorgun geliyordu kulağa:

*“Harika değil mi bu,
Müthiş değil mi,
Benim için ve karım için
Tüm hayatımızın
Toprakta çalışarak geçmesi.*

*Ne büyük onurdur,
İşe koyulduğunda,
Heybende tohumlarınla,
Önüne eğilip
Hepsini ekmek toprağa.*

Ne büyük bir zevktir
Tohumlamadan sonrası,
Bitkilerin büyümesini izlemek
Ellerinin mahsulle dolması,
Otların mutlulukla yolunması

Ne büyük mutluluktur
Tüm gün koşuşturmak,
Bir an bile dinlenmemek,
Her zararlı böceği defetmek,
Çok çok uzaklara.

Bırak çalışalım,
Hiçbir şey girmesin araya,
Şatomuzun yemeklerini
Temin edememektense
Razıyız yok olmaya

Mahsuller alındığında
Neşeyle dolarız,
Seçeriz getiririz,
Bir eğiliriz bir doğruluruz,
Tan vaktinden taa gece yarısına."

Lorina bu yeşil insanların, Şato'nun kuzey tarafındaki insanlar kadar zayıf olmadıklarını ve çok daha hızlı hareket edebildiklerini fark etti. Aralarında birkaç köpek de vardı ama onlar çalışmıyordu. Aynı zamanda, tarlaların uzak bir köşesinde çıtırdayarak yanan büyük bir ateş olduğunu da görmüştü ve yeşil insanlardan bazıları, o tarafa doğru bir sürü bitki taşıyordu.

"Bu çok tuhaf," dedi Lorina. "Ne yaptıklarını merak ediyorum."

"Patrona sor," diye miyavladı kedi. "Sana burada neler olduğunu anlatır."

Büyük ateşe doğru yol almaya başlamışlardı ve şimdi Lorina, yeşil insanların patates, havuç, fasulye, lahana, soğan ve domates gibi türlü sebzeyi taşıdığını görebiliyordu. Sonrasında ise dehşet içinde, tüm bu sebzeleri ateşe attıklarını fark etti.

"Durun! Durun!" diye bağırdı, at arabasından inip hızla alevlere doğru koşarken. "Yakmayın onları! Durun! Durun!"

Yeşil insanlar durdular ve hepsi dönüp, gelen bu davetsiz misafire baktılar.

"Patron kim?" diye sordu Lorina.

"Benim," dedi alevlerin ardından bir ses, "ve sen

ne yaptığını sanıyorsun? O ateşi harlamaya devam edin!”

Lorina hızla öbür tarafa koştu ve üzerine giydiği kahverengimsi kalın montundan dolayı, vücudu bacakları için fazla büyük görünen, tuhaf bir yaratıkla karşılaştı. Yüzünün derisi sertti ve montundan çıkan iki büyük, çok sivri pençesi vardı. Bu bir çiftçi armadilloydur.

“Lütfen sebzeleri yakmayın!” diye bağırdı Lorina. “Onlar şeyleri beslemek için...”

“Yeşil insanları” diyecekti ama her tarafı onlarla çevriliydi.

“...açları beslemek için kullanılabilir,” dedi sonunda.

“Bunları kimseyi beslemek için kullanamayız!” dedi çiftçi armadillo. “Bunlar yakılmak için. Getirmeye devam edin, sizi tembeller kafilesi!”

Yeşil insanlar yiyecekleri yeniden ateşe atmaya başlamışlardı.

“Hayır, hayır, anlamıyorsunuz!” dedi Lorina. “Şato’nun diğer tarafında açlık çeken yeşil insanlar var. Tüm bu yiyecekler onları doyurmak için kullanılabilir.”

“Asıl anlamayan sensin,” dedi çiftçi armadillo.

“Bu yiyecekler beslenmek için değil. Bunlar yakılmak için.”

“Ama bunlar yenilebilir yiyecekler!” diye bağırdı Lorina.

“Tabii ki yenilebilir yiyecekler,” dedi çiftçi armadillo. “Bunlar en kalitelipleri. Biz sadece en kaliteliplerini yetiştiririz.”

“O zaman neden yakılmak zorundalar?” diye sordu Lorina.

“Kotamızı aşılıyor da ondan,” dedi çiftçi armadillo.

“Kota da nedir?” diye sordu Lorina.

“Kota,” dedi çiftçi armadillo. “Bizim aşmamamız gereken şey. Şimdi, seni bir turpla karıştırmadan önce yolumuzdan çekilsen iyi olur.”

“Ama diğer taraftaki yeşil insanları hiç mi umursamıyorsunuz?” diye çıkıştı Lorina.

“Sence onlar beni ve kotamı umursuyorlar mıdır?” diye sordu çiftçi armadillo.

“Hayır,” dedi Lorina.

“O hâlde ben neden onları umursayayım ki?” diye sordu çiftçi armadillo. “Ateşi harlamaya devam edin! Şimdi, köpekleri üstüne salmadan önce çek git.”

Lorina armadillonun tavırlarını çok sinir bozucu bulmuştu. Tüm bu yenilebilir yiyecekler heba olu-

yordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şimdiden ona doğru gelmekte olan üç köpek vardı ve Lorina aceleyle atın ve kedinin yanına yürümeye başladı. Fakat tam arabaya tırmanırken, küçük yeşil bir kadın, elbisesinin eteğini çekiştirdi.

“Kotalarla ilgili bilgi almak istiyorsan,” diye fısıldadı, “domuzcuk kumbarasına git.”

Lorina’nın ona sormak istediği sorular vardı ama kadın hızla uzaklaştı. Çiftçi armadillonun ya da köpeklerin onu görmelerinden korktuğu barizdi.

Lorina tırmanıp kedinin yanına oturdu.

“Nasıl gitti?” diye sordu kedi.

“Pek iyi sayılmaz,” dedi Lorina.

“Ben de iyi gideceğini düşünmemiştim,” dedi kedi.

Lorina ona kotanın ne olduğunu bilip bilmediğini sordu ama kedi bir şey bilmiyordu. Bu yüzden o da domuzcuk kumbarasına gitmek istediğini söyledi.

“On lira,” diye miyavladı kedi.

“Tanrı aşkına,” diye içini çekti Lorina.

“Boynunun etrafındaki de nedir?” diye sordu kedi.

“Kolye,” dedi Lorina.

“O işimi görür,” dedi kedi.

Yolda, Lorina ona Sevgili Lider’i sordu.

"O bir domuz," dedi kedi.

"Evet biliyorum," dedi Lorina. "Domuzcuk kumbarasını yöneten domuz mu?"

"Hayır," dedi kedi, "o başka bir domuz."

"O zaman Bay Hogg mu, yemeklerden sorumlu olan?"

"Hayır, o da başka bir domuz."

"O hâlde her şeyi domuzlar yönetiyor, öyle mi?" diye sordu Lorina.

"Tabii ki öyle," dedi kedi.

"Neden?" diye sordu Lorina.

"Çünkü sadece domuzlar yönetmek isterler," dedi kedi.

Onu tepenin yukarısına, Şato'nun güney kapısından, pençelerinde demir parmaklıkları ve altın renkli bir tabelası olan bir binaya götürdü. Tabela şöyle yazıyordu: DOMUZCUK BANKASI, TÜM PARANIZI BURAYA BIRAKIN.

"Seni gördüğüne pek memnun olmayacaktır," dedi kedi.

"Neden?" diye sordu Lorina, arabadan aşağıya inerken.

"Çünkü ona bırakabileceğin hiç paran yok. Güle güle!"

Bölüm Altı

**DOMUZCUK
KUMBARACISI**

Domuzcuk Kumbaracısı küvetinde uzanmış, kendisini altın paralarla yıkıyordu. Paraları şingırdatarak pembe, şişman vücudu üzerinde gezdirirken şarkı söylüyordu:

“Zengin olmak istiyorsan,

Paran olmalı.

Hiç paran yoksa,

Ait olduğun yer bir hendeğin dibi kalmalı.

Göremezsın asla beni,

Yoksullukla debelenirken,

Zengin, zengin, zengin olmak benim tek gayem.

*Vergi orada,
Vergiler burada,
Benim vergim var,
Giydiğin donda.
Okuduğun her Őeyde,
Boğazından geĀen her lokmada,
Kazandığın her Őeyde ve her ihtiyaĀın olanda.*

*SaĀını başını yol,
Adil olmadığını söyle,
Umurumda bile olmaz,
Ānk para bende.
Zayıf dşsen de, hasta olsan da,
Kılımı kıpırdatmam,
Paran dönüp dolaşıp bana geldiği sürece."*

"Bence bu hiĀ de hoş değil," dedi Lorina.

"Benim iĀin öyle," dedi domuzcuk kumbaracısı.
"nemli olan tek Şey de benim. Bana o iki yüz liralık banknotu uzatsana, burnumu smkrmek istiyorum."

"Neden sen de diğer herkes gibi bu iş iĀin bir mendil kullanmıyorsun?" diye sordu Lorina.

"Ānk ben diğer herkes gibi değilim," dedi domuz. "Ben domuzcuk kumbaracısıyım. O hâlde, bana ne kadar vereceksin?"

"Hiç," dedi Lorina. "Kotaların ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu domuz.

"Çiftçi armadillo, kotalar yüzünden kuzeydeki yeşil insanlara yiyecek verilemeyeceğini söyledi," dedi Lorina. "Nedir bu kota?"

"Kota," diye söz girdi domuz görkemli bir şekilde, "izin verilendir ve senin de yeşil insanlara yiyecek vermene izin yok."

"Nedenmiş o?" diye sordu Lorina.

"Çok karmaşık," dedi domuz, daha az görkemli bir şekilde. "Bir ekhonomi meselesi ve sen anlamazsın."

"Ekhonomi de nedir?" diye sordu Lorina.

"İşte bundan bahsediyordum!" dedi domuz. "Anlamayacağını söylemiştim."

"O zaman açıkla bana," dedi Lorina.

"Peki," dedi domuz, "eğer yeşil insanlara bedava yiyecek verirsen, o zaman *herkes* bedava yiyecek ister. Bu yankılanmadır, ekodur; yani ekho. Nomik ne demek, tam olarak bilmiyorum."

"O hâlde neden yeşil insanlara para vermiyorsunuz?" diye önerdi Lorina. "Böylece yiyecek satın alabilirler."

"Parayı öylece birilerine veremezsin!" dedi do-

muz. "Aptal olma! Para, etrafa saçmak için değildir. Para, biriktirmek içindir. Burada. Benim tarafımdan."

"Fakat yeşil insanlar açlık çekiyorlar!" diye çıkıştı Lorina. "Çiftçi armadillo da yiyecekleri yakıyor! Bunlar hiç anlamlı gelmiyor!"

"Tabii ki bir anlamı var," dedi domuz. "Mükemmel bir sistem bu."

"Bu çok aptal bir sistem!" diye bağırdı Lorina. "Acımasız ve bencil ve sen de öylesin! Neden yeşil insanlara yardım etmiyorsun?"

"Yardım etmek mi? Yardım etmek mi? Çünkü benim sevimli, küçük kızım," dedi domuz, "çünkü bu beni ilgilendirmez. Açlıktan ölmeleri ya da ölmeleri onların sorunu, benim değil. Benim sorunum para. En nakit, en bozukluk ve en banknotlu sorun bu. Şimdi bana banyo tavşanını uzat, olur mu?"

Domuz kapıyı işaret etmişti ve orada, askıda büyük beyaz bir tavşan asılıydı. Lorina uzandı ve banyo tavşanını kaldırdığı anda, tavşan kulağına fısıldadı:

"Git ve Panda'yı bul."

Lorina da ona, "Panda mı?" diye fısıldadı.

"Evet, Filantrop Panda," diye fısıldadı yine tavşan.

"Teşekkürler," dedi Lorina.

Ona "filantrop"un ne olduğunu sormak istiyordu ama domuzcuk kumbaracısı onu çoktan elinden almış ve altın paralarla dolu küvetten çıkarken onu omuzlarına sarmıştı.

"Tavsiyeme kulak ver," dedi domuz. "Yeşil insanları unut. Mutluluk paradır ve para da mutluluktur. Yeryüzünde tek bildiğimiz budur ve zaten bu, bilmemiz gereken tek şey olarak da kalmalıdır."

Bölüm Yedi

FİLANTROP PANDA

Filantrop Panda minik bir binada yaşıyordu ve binanın kapısına asılı duyuru, Lorina'nın umutla dolmasını sağlamıştı. Şöyle diyordu:

*Buradayız ihtiyaç sahiplerine yardım için,
Buradayız hastalar için.
İstiyorsanız yardım,
Çekinmeyin sakın,
Çünkü buradayız bunun için.*

Lorina kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Tekrar çaldı ve yeniden cevap alamayınca kapıyı açıp içeri girdi. Kendisini, boş raflarla dolu bir dükkânda buldu.

"Merhaba!" diye seslendi. "Kimse var mı?"

"Oh! Oooh! Aaaah!" dedi uyuklu bir ses.

Ses, dükkânın köşesinden geliyordu ve orada, beyaz bir yüzü, siyah kulakları ve biri açık diğeri kapalı iki siyah gözü olan büyükçe bir hayvan yatıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Umarım," dedi Lorina ve ona, kuzeydeki açlıkla kıvranan yeşil insanları, yardım etmeyi reddeden domuzları ve arkadaşlarına en kısa zamanda yemek götürmesi gerektiğini anlattı.

"Cık cık cık," dedi Filantrop Panda, "bu korkunç, bu çok korkunç. Bekle bir dakika."

Yerinden kalkmadan uzanıp ufak bir not defteri aldı ve sayfalar arasında gezinmeye başladı.

"Yeşil insanlar... yeşil insanlar... kuzey... kuzey... Evet, geçen salı onlara biraz ekmek gönderdik yük vagonuyla. Sanırım onları bitirdiler, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Lorina.

"Cık, cık, cık," dedi Filantrop Panda, "korkunç, korkunç. Her zaman aynı hikâyeye. Ekmek veriyoruz, bitiriyorlar ve sonra yeniden istiyorlar. Hiç sonu gelmiyor."

"Evde ben üç öğün yemek yerim," dedi Lorina.

"Ben de öyle," dedi Filantrop Panda. "En iyisi bu."

"Fakat yeşil insanlar haftada sadece bir öğün yiyebiliyorlar!" dedi Lorina.

"Korkunç," dedi Filantrop Panda. "Cık cık cık, korkunç."

"Peki, onlara yardım edecek misin?" diye sordu Lorina.

"Hayır," dedi Filantrop Panda.

"Hayır mı?" diye çıkıştı Lorina.

"Hayır," dedi Filantrop Panda yeniden. "Edebi-
lecek olsaydım yardım ederdim ama edemem."

"Nedenmiş?" dedi Lorina.

"Yiyecek yok," dedi Filantrop Panda. "Para da yok."

"Ama kapınızdaki duyuruda ihtiyaç sahipleri-
ne yardım etmek için burada olduğunuz yazıyor!"
diye bağırdı Lorina.

"Evet öyle," dedi Filantrop Panda. "Herhangi
bir şeye mal olmadığı sürece kim var kim yoksa
yardım edeceğim."

Tüm bunlar Lorina için çok fazlaydı. Cesur bir
şekilde bir umuttan diğerine sürüklenmişti ve hep-
si teker teker suya düşmüştü. Görünüşe göre Tanga
ve Birim'e, annelerine ya da Kasım'a yardım ede-

meyecekti ve hepsi ölecekti. Yere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Filantrop Panda ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve pençelerinden birini Lorina'nın omzuna koyup, "Geçti geçti," dedi.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Lorina.

"Yapabileceğin tek bir şey var," dedi Filantrop Panda.

"Nedir o?" diye sordu Lorina.

"Benim yaptığım şey," dedi Filantrop Panda. "Uykuya dalmak."

Fakat Lorina'nın uyumak gibi bir niyeti yoktu. Uyumanın kimseye yardımı dokunmayacağını söyledi.

"Bana yardım ediyor," dedi Filantrop Panda.

Lorina iyice düşündü. Yeşil insanlara yiyecek bir şeyler bulamıyorsa, en azından dumanın durmasını sağlayabilirdi. Bunu başarmayı henüz denemişti bile. Bir şeyler almak için paraya ihtiyacı vardı ancak bir şeyleri durdurmak için paraya ihtiyacı olmadığı kesindi.

"Her şey için paraya ihtiyacın var," dedi Filantrop Panda. "Uyku dışında. Hiçbir şey ödemedен istediğin kadar uyuyabilirsin."

Fakat Lorina kararını vermişti ve Filantrop Panda köşesine doğru çekilirken ayağa kalktı, kurdelesiz saçlarını geriye itti ve bir sonraki görevine doğru yola koyuldu.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

DEAR MR. [Name]
I have your letter of [Date] and am
pleased to hear from you.
I am sorry that I cannot
reply more fully at present.

I am sure that you will
understand my position.
I will be glad to discuss
this further when you
visit Chicago.

I am very truly,
Yours,
[Signature]
[Name]

Enclosed are [Number] copies
of [Title] which I thought
you might find of interest.
Very truly,
[Signature]

Bölüm Sekiz

TEKMEBOL

Lorina pek uzaklaşmadı. Filantrop Panda'nın evinden dışarı adımını atar atmaz kendisini, heyecanlı hayvanlardan oluşan bir kalabalığın içinde buldu. Hepsi aynı yöne doğru gidiyordu ve Lorina'nın da onlarla birlikte gitmekten başka bir çaresi yoktu. Bazıları sarı, bazıları da mor renkte giyinmişlerdi ve aynı renklerde boyunlukları, bayrakları ve düdükları vardı.

Lorina, baştan ayağa sarı giyinmiş bir eşeğe, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Tekmebol," diye anırdı eşek. "Kupayı kazanacağız, kupayı kazanacağız, *aa*iii, *aa*iii, kupayı kazanacağız!"

“Tekmebol da nedir?” diye sordu Lorina.

“Aaiii, aaaii, tekmebolun ne olduğunu bilmiyor!” diye anırdı eşek.

“Bu bir oyun,” dedi, morlara bürünmüş olan bir merkep.* Bugün de kupa finali var: Eşekspor, Merkepspor’a karşı.”

Kalabalık Lorina’yı, yüzlerce hayvanın yüksek sesle, “Eşşekler! Eşşekler!” ya da “Merkepler! Merkepler!” diye bağırdığı, genişçe bir avluya doğru sürüklemişti. Hayvanlar arasında kapı fareleri, bürokrat sıçanlar, guguk kuşları, atlar ve kediler, çiftçi armadillolar, banyo tavşanları ve aynı zamanda marangoz panterler, tamirci kangurular, çöpçü şempanzeler ve müteahhit kaplanlar, camcı boa yılanlar, yemekçi timsahlar, çömlekçi hipopotamlar, fotoğrafçı sincaplar, fizyoterapist kaplumbağalar, baca tamircisi çakallar, müzisyen geyikler, seramikçi gergedanlar, kuaför yaban tavşanları, gazeteci semenderler, kırıkçı piton yılanları, bakkal dalgıçkuşları ve bir kutunun içinde tek başına bir lolipopa doğru konuşan spiker karıncayiyen vardı.

Eşek takımı koşarak sahaya çıkınca, bütün seyirciler birdenbire çılgınca tezahürata başladı. “Hadi, sarılar!” diye bağıryorlardı. “Hadi, sarılar!”

* Eşek. -çn

Ardından, merkeplerin sahaya girdiği sırada, mor kıyafetli seyirciler de eşit oranda bir çılgınlıkla tezahürata giriştiler. "Hadi, morlar!" diye anırdılar. "Hadi, morlar!"

Sonra sahaya olağan dışı bir hayvan çıktı: Çok uzun bacakları, uzun bir boynu vardı; siyahlara bürünmüştü ve bir düdük öttürüyordu. Bu hakem zürafaydı.

İki takım, sahaya bakan bir balkonun altında yan yana dizildiler. Balkona gözden kaçırılamayacak, gülümseyen ifadesiyle Sevgili Lider gelmişti. Yanında, bir iki adım gerisinde duran birkaç domuz daha vardı. Kalabalığa el salladıysa da bu fark edilmedi çünkü herkes hâlâ sarılar ve morlar için tezahürat ediyordu.

"Başkan Domuz'a selam verin!" dedi kızgın bir ses ve Lorina kendisini bir anda, büyük ve siyah bir köpeğin suçlayan gözlerine bakarken buldu. Kalabalıkta gezinen diğer birkaç köpekten biriydi ve kısa süre sonra herkes, şimdi çok daha büyük bir gülümsemeyle kalabalığa bakan Sevgili Lider'e gülümsüyordu.

Ardından bir yerlerden müziğin sesi yükseldi ve köpeklerin işaretiyle birlikte herkes şarkı söylemeye başladı:

*"Yüce Liderimizi seviyoruz,
Tüm gün ona hizmet ediyoruz,
Başkanımız Domuz, başkanımız Domuz,
Ah, tek bir hata gelmez ondan,
Mükemmel bir kahraman,
En tatlısıdır domuzlardan,
Sonsuza dek yaşasın,
Bizim kutsal başkanımız Domuz."*

Köpekler tezahürat yapmalarını söyleyince herkes tezahürata başladı ve Sevgili Lider yeniden gülümseyip elini salladı, nihayetinde yerine oturdu.

Oyun başladıktan sonra, Lorina maçı takip etmekte oldukça zorlandı. Eşeklerin ve merkeplerin topun (ya da birbirlerinin) peşinde koşmalarından, topu (ya da birbirlerini) tekmelemelerinden ibaretmiş gibi görünüyordu. Sarılı seyirciler ne zaman bir eşek topa (ya da merkebe) vursa ve morlu seyirciler de ne zaman bir merkep topa (ya da eşeğe) vursa sevinçle bağırıyorlardı. Hakem zürafa arada bir düdüğünü öttürüyor ve seyircilerin yarısı yuhallarken, diğer yarısı tezahürat ediyordu.

Lorina kısa süre sonra oyuna olan ilgisini yitirdi ve kalabalığa göz atmaya başladı. Yeşil insanları görmeyi umut ediyordu ancak etrafta yoklardı.

Belki de hâlâ tarlalarda çalışıyorlardı. *Keşke kuzeydeki yeşil insanlar da güneye gidebilseler, diye düşündü, o zaman en azından yiyecek bir şeyler bulabilirlerdi.* Güneydeki yeşil insanların Şato'da yaşayıp yaşamadıklarını düşündü, *acaba onlar da dışarıdakilerden miydiler? Ve neden kimse kuzeydeki yeşil insanlara yardım etmek istemiyordu?*

Düşüncüleri gürültülü bir kükremeyle bölündü. Sıkıcı oyun birden heyecanlı bir hâl almıştı. Merkezlerden biri topu ağlara sokmuştu ve tüm morlu seyirciler sevinçle haykırırken, sarılılar yuhalıyorlardı. Ardından eşekler merkezleri tekmelemeye ve merkezler de eşekleri tekmelemeye giriştiler. Sarılı seyirciler morlu seyircilerle kavgaya girişince, morlular da sarılılara karşılık verdiler ve kısa sürede bütün saha, kavga eden bir hayvan yumağına dönüştü.

“Neden kavga ediyorlar ki?” diye sordu Lorina.

“Çünkü buna asla izin verilmemeliydi!” diye bağırdı sarılı bir marangoz panter.

“Evet, verilmeliydi!” diye gürledi morlu bir müteahhit kaplan ve panterin boğazına yapıştı.

Lorina hayatında böyle bir kargaşa görmemişti ve bir grup köpek hırlayarak, ısırarak, havlayarak savaş alanının ortasına dalarken, bunun nasıl sona

ereceğini merak etmeye başladı. Birkaç dakika sonra seyircileri sahanın kenarlarına çekmeyi başarmışlardı ve geride cansız bedenlerden oluşan bir halı bırakmışlardı. Onlar da, cüsseli ve boyunlarının etrafında bal dolu mataralar taşıyan yaratıklar tarafından derhâl sedyelere koyulup götürüldüler. Onlar sedyeci ayılardı.

Lorina şoke olmuştu. Onu şoke eden şey sadece gördüğü vahşet değildi, ki bu kadarı bile yeterince kötüydü. Çok daha şoke edici olan şey şuydu: Kuzeydeki yeşil insanlar açlıktan ölürken bunu kimse umursamıyordu ancak buradakiler, bir merkebin topu ağlara sokmasını o kadar önemsiyorlardı ki bunun için kavga bile ediyorlardı.

“Sizin derdiniz nedir?” diye sordu morlu bir müzisyen geyiğe.

“Hiç!” diye bağırdı hayvan. “Biz kazandık!”

Merkepspor’un kaptanı, Başkan Domuz’un bulunduğu balkona giden merdivenleri tırmandı ve ona verilen büyük altın kupayı kalabalığa doğru kaldırdı. Morlu seyirciler tezahürat ederken, sarılılar yuhalamaya devam ediyorlardı.

“Kupada ne var?” diye sordu Lorina sarılı bir kuaför yaban tavşanına.

“Bir milyon lira tatlım, kupada olan bu,” dedi.

“Bir milyon lira mı!” diye bağırdı Lorina. “Ama bir milyon lirayla bütün yeşil insanları kurtarabiliriz!”

“Tatlım, bir milyon lirayla,” dedi yaban tavşanı, “en iyi merkebi transfer edebilir ve sonra da kupayı *biz* kazanırdık.”

Bölüm Dokuz

FIRINLAR

Tekmebol maçından sonra Lorina, rehber köpeklerden birine dumanın geldiği yeri sordu. Bu yer, korkunç ve karanlık kapısı kapıcı kurbağa tarafından korunan korkunç ve karanlık bir binaydı.

“Ne istiyorsun?” diye vırakladı kurbağa.

Lorina ona sorunu açıklarken, iki sedyeci ayının binadan cansız bir beden çıkardıklarını gördü.

“Ah, ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye vırakladı kapıcı kurbağa. “Ölü bir çalışan daha, hepsi bu.”

Koridor boyunca Lorina’nın yanından zıpladı, ardından bir merdivene, oradan bir kapı eşiğine, sonra başka bir koridora, merdivenlerden aşağıya

ve oradan da, Lorina'nın daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir odaya girdi. Gökyüzü kadar sonsuz ve güneş kadar sıcak olan bu odaya adımını atar atmaz hava, onu buharı tüten bir battaniye gibi sarıp sarmaladı. Her tarafta, bitkin vücutlarıyla kendilerini oradan oraya sürükleyen yeşil insanlar vardı ve ağır kütükleri, duvarlardaki fırınlara doğru taşıyorlardı. Bu kocaman oyunun ortasında da, Lorina'nın tarihöncesi canavarlar tarafından yapıldığını düşündüğü, gümbürdeyen, uğuldayan çarklar, borular ve motorlar vardı.

Kapıcı kurbağa ona bir şeyler söyledi ama kulakları sağır eden gürültüden ne söylediğini duymak imkânsızdı. Bu yüzden kurbağa onu takip etmesini işaret etti. Zıplayarak, tavanda asılı duran camdan kabine giden merdivenleri çıkmaya başladı. Lorina merdivenlerin tepesinden aşağı bakınca başı fena hâlde döndü. Kabine girdiler ve kapı arkalarından kapandığı an, gümbürdeyen ses sihirli bir şekilde kesildi ve boğuk bir uğuldamaya dönüştü. Hava da aşağıdaki gibi yapış yapış değildi. Lorina rahat bir nefes aldı.

Cam kabindeki sandalyelerden birinde, üzerine kırmızıya çalan bir kahverenginde, zikzak desenli bir palto giymiş, uzun ve zarif bir yaratık oturu-

yordu. Vücudu bir sağa bir sola, bir öne bir arkaya gidip gelirken, yassı başının üzerindeki parlak gözleri etrafı süzüyordu.

"O kim?" diye fısıltıyla sordu Lorina.

"O denetlemeci yılan," diye vırakladı kurbağa.

Denetlemeci yılan derin bakışlarını onlara çevirene kadar beklediler.

"Bu kimsss?" diye tısladı.

"Ben Lorina," dedi Lorina.

"Sana nasıl yardımcı olabilirimss Lorina?"

Lorina ona, fırınları kapatmaları gerektiğini çünkü dumanın etrafa dağılıp yeşil insanları boğduğunu anlattı.

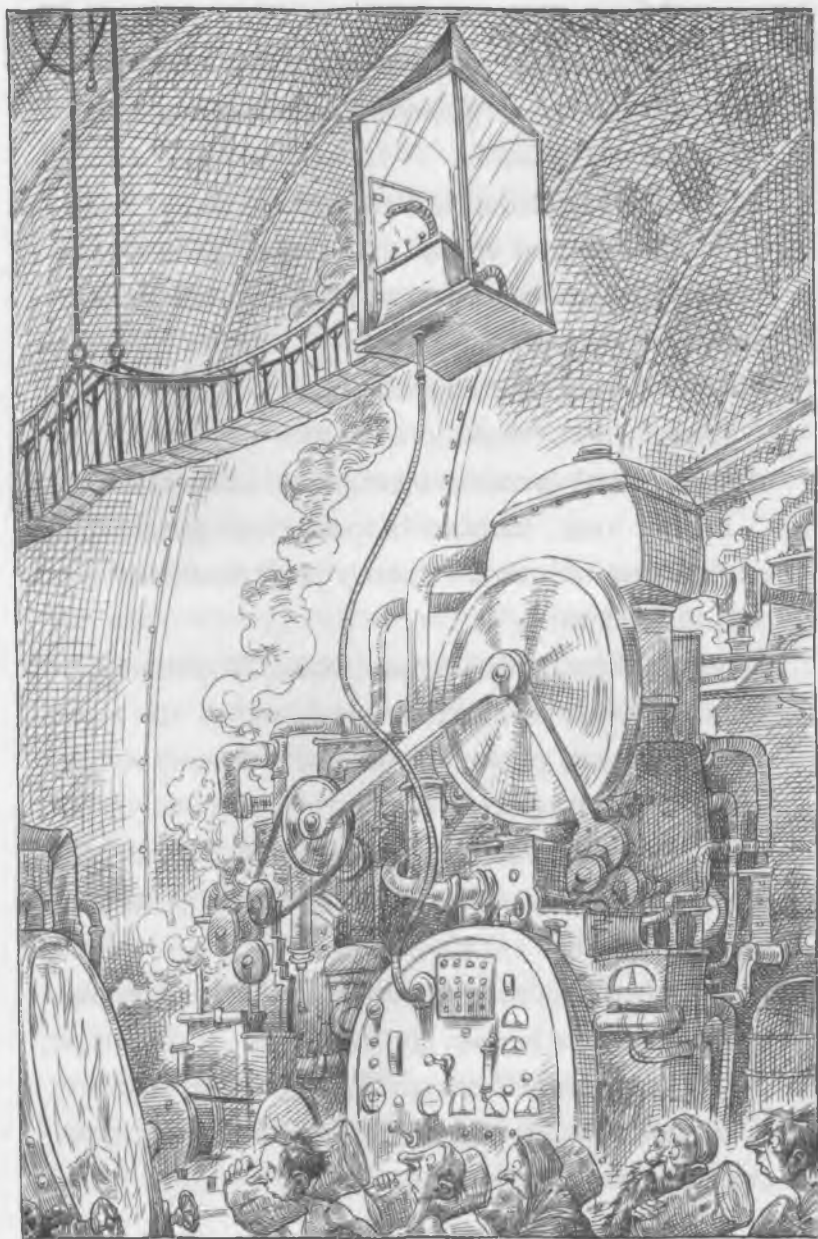
"Saçmalıkss," diye tısladı yılan. "Toplumun fırınlara ihtiyacı var. Fırınlara gerekliss."

"Ama kendi çalışanlarınızın bile ölmelerine neden oluyorlar!" dedi Lorina.

"Çalışanlar gözden çıkarılabilirsss," dedi denetçi yılan. "Fakat fırınları kapatmayı göze alamayışss. Güle güle."

Tam da o sırada, aşağıdaki yeşil insanlardan ikisi yere düştü ve hemen götürüldüler.

"Al işte!" dedi Lorina. "Eğer fırınları söndürmezsen, elinde çalıştıracak hiç yeşil insan kalmayacak; ne burada ne de dışarıda."

“Bu benim meselem değilsss,” diye tısladı denetlemeci yılan. “Bu senin meselen de değilsss, o yüzden git şimdi.”

Kapıcı kurbağa kapıyı açtı ve peşinden gelmesi için Lorina’ya işaret etti.

“Kapıyı kapatsss!” diye tısladı yılan ve bir kez daha Lorina, yapış yapış sıcakla ve beyin zonklatan gürültüyle sarmalandı.

Lorina dar merdivenlerin sonuna yaklaştığında, orada toplanan yeşil insanlar olduğunu fark etti.

“Bize yardım eder misin?” diye ağladılar. “Bizi kurtarır mısın?”

“Yapamam,” dedi Lorina. “Fırınları kapatmayı reddediyor ama belki siz kapatabilirsiniz.”

“Bunu denersek,” dedi yeşil adamlardan biri, “köpekleri üstümüze salar.”

Aniden her tarafta bir tıslama sesi yükseldi:

“Fırın altı ve yedinin aynı anda çalışması gerekiyor. Vazifenize derhâl devam ediniss.”

Yeşil insanlar aceleyle fırınlarını harlamaya giriştiler ama içlerinden biri, kapıcı kurbağa onu uzaklaştırmadan önce Lorina’ya bağırdı: “Git ve Dişi Domuz’u bul!”

“Dişi Domuz da kim?” diye sordu Lorina, serin ve sessiz koridora çıkar çıkmaz.

“Teknoloji, sağlık ve çevreden,” diye vırakladı kurbağa, “aynı zamanda güvenlik, fırsat ve refah-tan sorumludur.”

“Onu nerede bulabilirim peki?” diye sordu Lo-rina.

“Ahırındadır diye umuyorum,” dedi kurbağa. “Doğal hayatı sever o. Daha onu görmeden koku-sunu alırsın zaten.”

Bölüm On

DİŞİ DOMUZ

*“Bırakın doğaya dönelim,
Olmamız gerektiği gibi olalım.
Bırakın inekler geviş getirsin,
Domuzlar çamurda debelensin,
Tavuklar dilediğinde gezinsin.*

*Bırakın tüm sebzeler katkısız büyüsün,
Doğa sanatını konuşsursun.
Bırakın kullanalım gübre,
Böylesi tatlı ve sade,
Hem geliyor bağırsaklardan ve kalpten.*

*Hadi güdelim rüzgârı ve suyu,
Hava olsun taze ve duru.
Bırakın nehirlerimiz aksın,
Ormanlarımız çoğalsın,
Tarlalarımız zengin ve yeşil olsun.*

*Bırakın doğaya dönelim,
Yarattıklarıyla günümüzü gün edelim,
Sağlığı onun sayesinde,
Zenginliği onun himayesinde
Gelecek nesillerin."*

"Bu çok güzeldi!" dedi Lorina, dişi domuz şarkısını tamamlayınca. "Gerçekten çok güzeldi!"

"Beğendiğine çok sevindim," dedi dişi domuz. "Şimdi uydurdum. Tamam, aslında bir süre önce uydurdum ama üzerinde çalışıyordum. Sence de ikinci kıta biraz... abartılı mı?"

"Abartılı mı?" diye sordu Lorina.

"Biraz... cüretkâr?"

"Hayır, bence çok güzel."

Dişi Domuz'un ofisinde oturuyorlardı. Lorina onun ahırını hiç zorluk çekmeden bulmuştu. Ahır, Şato'nun doğu tarafındaydı (fırınlarla aynı tarafta) ve kapıcı kurbağanın da söylediği gibi, görün-

tüsünden önce kokusu geliyordu. Fakat Lorina'yı şaşırtan bir şekilde, Dişi Domuz içeride değildi. Birkaç domuz yavrusu, çamur, yem ve koku vardı ahırda ama Dişi Domuz biraz ötedeki, elektriği ve buzdolabı olan, rahat ve dayalı döşeli ofisinde oturuyordu.

"Arada bir herkesin uzaklaşması gerekir," dedi Lorina'ya, "ve biraz keyif çatması. Şimdiii, senin için ne yapabilirim?"

Lorina ona, dumanıyla ve saldığı gazla yeşil insanları hem içeride hem de dışarıda öldüren fırınların oluşturduğu sorunu açıkladı.

"Durdurulması gerekiyor," dedi Lorina. "Tüm yeşil insanlar ölmeden önce."

"Bu ciddi bir mesele," dedi dişi domuz. "Çok ciddi. Ama doğru mu?"

"Tabii ki doğru," dedi Lorina. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Görmek hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi dişi domuz. "Lütfen, beni yanlış anlama. Kalbim kırılıyor, ölen o yeşil insanları düşündükçe kalbim kırılıyor. Onları kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Fakat sırf sen duman ve gazlar onları öldürüyor dedin diye fırınları kapatamam. Başka bir sebebi olduğunu düşünüyorum."

"O hâlde git de kendin gör." dedi Lorina.

"Kesinlikle öyle yapacağım," dedi Dişi Domuz.
"Zaman bulur bulmaz."

"O ne zaman olacak peki?" diye sordu Lorina.

"Yakın bir gelecekte," dedi Dişi Domuz.

"Ama yeşil insanlar ölüyorlar!" diye ısrar etti Lorina.

"Çok üzücü," dedi Dişi Domuz. "Gerçekten çok üzücü."

"O zaman bir şeyler yap!" diye feryat etti Lorina.
"Nefes alamıyorlar ve açlık çekiyorlar ve kimsenin bir şeyler *yapmaya* niyeti yok! Hepiniz aynısınız! Umurunuzda bile değil!"

"Dur bakalım orada," dedi Dişi Domuz. "Bekle bir dakika. Açlık çektiklerini söylemiş miydin?"

"Evet," dedi Lorina.

"O hâlde işte senin aradığın cevap burada," dedi dişi domuz.

"Nerede?" diye sordu Lorina.

"Onları öldüren şey fırınlar değil," dedi Dişi Domuz. "Yiyecek kıtlığı. Bu yüzden fırınları kapatırsam tam bir aptal gibi görünmez miyim? Hem diyelim ki fırınlar yeşil insanları öldürüyor, onları kapatmak o insanlara yemek sağlamayacak, değil mi? Bu yüzden yine de ölecekler."

Dişi Domuz gülümseyerek koltuğunda arkasına yaslandı, toynaklarından birini incelerken bir yandan da mırıldanmaya başladı. "Bırakın doğaya dönelim." Lorina siyah tavşanın tavsiyesini hatırladı: Senden daha fazla şey bilen biriyle asla tartışma. Fakat bu durum şimdi geçerli değildi çünkü Lorina, Dişi Domuzdan daha fazla şey biliyordu. Bu tartışmayı kaybetmemeliydi.

"Şarkında," dedi, "havanın taze ve duru olması gerektiğini söyledin, ormanların da çoğalması ve tarlaların zengin, yeşil olması gerektiğini."

"Evet," dedi Dişi Domuz.

"Bu söylediklerinde ciddi misin?"

"Ölümüne."

"Eh, hava taze ve duru değil. Dumanla kaplı ve ormanlar çoğalmıyorlar çünkü biçiliyorlar. Tarlalar da zengin ve yeşil değil, kupkuru ve kahverengiye dönmüşler. Bunların sebebi de fırınlar."

"Haklısın," dedi Dişi Domuz. "Kesinlikle haklısın. Zamanımızın en büyük sorunlarından biri bu."

"O hâlde, bu konuyla ilgili ne yapacaksın?" diye devam etti Lorina.

"Hiçbir şey," dedi Dişi Domuz.

"Ama senin sağlıktan ve güvenlikden ve refahtan ve de tabi... tabii..."

"Tabiat," dedi dişi domuz.

"Bir şeyler yapmalısın," dedi Lorina, daha zayıf bir sesle.

"Keşke yapabilseydim," dedi Dişi Domuz. "Ah, keşke yapabilseydim. Geceleri, o yeşil insanları düşünerek uykusuzluk çekiyorum, şu şeydekiler... nerede olduklarını söylemiştin?"

"Kuzeyde ve fırınların olduğu binada."

"Aynen öyle. Bu beni çok üzüyor, gerçekten. Fakat fırınlar olmadan, bu güzel mobilyayı yapamayız ya da elektrik ışığının keyfine varamayız ya da elmalarımızı buzdolabında tutamayız. Bu üzücü. Trajik. Beni çaresizliğin derinliklerine sürüklüyor ama teknoloji önce gelir, bir domuz olursan anlayacağın üzere. Tabii ki, sonuna kadar doğa için savaşmaya devam edeceğim ve..."

Dramatik bir şekilde duraksadı.

"Ve?" diye sordu Lorina.

"Anlattığın tüyler ürpertici ıstıraptan," dedi Dişi Domuz, "çok etkilendiğim için, sana ne yapacağımı anlatacağım."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Lorina.

"Bir Soruşturma Komisyonu kuracağım," dedi dişi domuz.

"O nedir?" diye sordu Lorina.

"Bir şeyleri ortaya çıkarma yöntemi," dedi Dişi Domuz. "Sorunun ortadan kalkması için."

"Ama bu sorun ortadan kalkmayacak!" diye çıkıştı Lorina.

"Tabii ki kalkmayacak," dedi Dişi Domuz; bir kâğıt aldı ve aceleyle üzerine bir şeyler yazmaya başladı. "O yüzden derhâl harekete geçmeliyiz. Bu mektubu Üniversite'deki Profesör Tusker'a götürmeni istiyorum. Onu Komisyon Başkanı tayin ettim. Onunla konuş. Kısa zamanda her şeyi çözecektir."

Elinde mektupla Lorina çabucak dişi domuzun ofisinden çıktı ve koşarak ahırını geçti. Kokuyla birlikte, dişi domuzun söylediği farklı şarkının sözleri de onu uzun bir süre takip etti:

*"Kaydetmek, kaydetmek, bilimsel mesafe kaydetmek,
İleriye, tarih içindeki yerimize gitmek.*

Şansımızı kullanmalı

Ve sağlam adımlarla gelişmeli

Teknik alandaki ilerlememiz,

Hatırına küçük..."

Ama Lorina son sözü duymadı çünkü nihayet duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Bölüm On Bir

PROFESÖR

Profesör Tusker, duvarları kitaplarla ve resimlerle kaplı odasında oturuyordu. Lorina daha yakından bakınca kitapların isimleri olmadığını ve resimlerin de boş karelerden ibaret olduğunu fark etti. Bu biraz tuhaftı doğrusu.

“Ah!” dedi profesör, “şunu bilmelisin ki, en iyi sanat her şeyi hayal gücüne bırakır.”

Hâlâ tuhaf görünüyordu ama Lorina’nın aklında, isimsiz kitaplardan ya da resimsiz resimlerden daha önemli şeyler vardı.

Profesör, Dişi Domuz’dan gelen mektubu okudu ve homurdandı. Çok yaşlıydı ve her ne kadar o da bir tür domuz olsa da, Lorina’nın gördüklerinden

farklı görünüyordu. Çok koyu renk bir yüzü ve pal-tosu, ağzının iki yanından çıkan iki bükümlü dişi vardı. Aslına bakılırsa o yaşlı bir yaban domuzuydu.

"Şimdi," dedi, "bakalım... yeşil insanlar... ölü-yorlar... duman, gaz, açlık, sıkıntı, zaman, falan filan... Soruşturma Komitesi... Peki. Benim ne yap-mamı istiyorsun?"

"Fırınları durdurmanızı," dedi Lorina.

"'Durdurmak' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu profesör.

"Durdurmaktan," dedi Lorina. "Böylece daha fazla yeşil insanın ölümüne neden olmazlar."

"Sayılarını azaltmamızı, ateşlerinin derecesini düşürmemizi, dumanı kesmemizi, bacayı engelle-memizi, kapıları kapamamızı, camları açmamızı, insanlara maske takmamızı ya da nefes almamala-rını söylememizi mi kastediyorsun?"

"Fırınları kapatmalıyız," dedi Lorina. "Dumanı engellemenin tek yolu bu."

"'Biz' derken kimi kastediyorsun?" diye sordu yaban domuzu.

"Eh," dedi Lorina. "Fırınları her kim kapatacak-sa onu."

"O 'biz' olmuyoruz ama," dedi profesör. "Sen ve ben fırınları kapatamayız, değil mi?"

“Onları *kimin* kapattığı önemli değil,” dedi Lorina, “kapandıkları sürece!”

“Kim olduğu önemli değil mi?” diye sordu yabancı domuzu.

“Benim için değil,” dedi Lorina.

“Ama onları kim kapatıyorsa onun için önemli olacağı şüphesiz,” dedi yabancı domuzu, “bu yüzden önemli olmadığını söyleyemezsin.”

Lorina bu konuşmanın can sıkıcı olmaya başladığını, profesörün tamamen yanlış şeyler hakkında konuştuğunu düşünüyordu.

“Önemli olması ya da olmaması önemli değil!” diye çıkıştı.

“Belki de önemli olması ya da olmaması senin için önemli değil,” dedi yabancı domuzu, “ama başka biri için önemli olmadığı anlamına gelmez.”

“Sadece fırınların kapatılmasını istiyorum!” diye bağırdı Lorina.

“Ama fırınlar öylece kapanmaz,” dedi yabancı domuzu. “Birilerinin kapatma işini yapması gerekiyor.”

“O zaman denetlemeci yılan yapabilir,” dedi Lorina.

Lorina’nın en azından sorunu çözdüğünü düşündüğü sırada bir anlık sessizlik oldu. Sonuç olarak fırınlarda emirleri veren yıldı. Bunu profesör bile inkâr edemezdi.

"Haklısın," dedi profesör yavaşça. "Evet, haklısın. Denetlemeci yılan fırınları kapatabilir. Ama kapatır mı? Hem kapatmazsa, neden kapatmalı?"

"Dişi Domuz ona bu emri verebilir."

"Verebilir ama verir mi? Hem ayrıca verebilir mi? Verebileceğini kim söylüyor? Verebileceğini söyleyen bir kanun mu var?"

"Bence siz domuzlar, isterseniz her şeyi yapabilirsiniz," dedi Lorina, "çünkü yönetimin başında sizler varsınız."

"İşte bu," dedi profesör, "yıllardır duyduğum en aptalca beyan. 'Eğer istersek her şeyi yapabiliriz.' Sonsuza kadar yaşamayı çok isterim, yeniden genç olmayı, her kitaba, resme, yermantarına sahip olmayı, merkepler için tekmebol oynamayı. Yapabilir miyim sence, ha?"

"Eh, hayır," dedi Lorina, "ama benim kastettiğim şey bu de..."

"'Yönetimin başında biz varız.' Neyin yönetimi? Güneşin, ayın, havanın, zamanın, uzayın, Merkepspor takımının yönetimi bizde mi? Öyle mi?"

"Hayır," dedi Lorina, "ama ben..."

"Gördün mü işte. Saçma konuşuyorsun."

"Şato'nun yönetiminde siz varsınız," dedi Lorina. "Şato'da istediklerinizi yapabilirsiniz. Bu yüz-

den lütfen, lütfen fırınların kapatılması için bana yardım et."

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Dişi Domuz senin Kom... soruşturmayla ilgili bir şeyin başı olacağını söyledi."

"İşte yaptığım şey de tam olarak bu," dedi yaban domuzu. "Söylediğin her şeyi soruşturuyorum ve şimdiye kadar söylediklerin saçmalıktan başka bir şey değildi. Bu yüzden söylediklerinin bir anlamı olacağı zaman geri gel."

Lorina pes etti. Şato'da, tartıştığı insanlardan daha azını ya da daha fazlasını bilmesinin bir önemi yoktu. Asla kazanamayacaktı.

Profesörün odasından çıktığı sırada içeriye, toynağının altında isimsiz bir kitap taşıyan yavru bir domuz girdi.

"Merhabalar!" diye bağırdı. "Profesörle ders mi yaptınız?"

"Evet," dedi Lorina.

"Sana ne öğretti peki?" diye sordu yavru domuz.

"Hiçbir şey," dedi Lorina.

"Hiçbir şey derken neyi kastediyorsun?" diye sordu yavru domuz kıkırdarak.

Lorina cevap vermedi. Bir gün için yeterince tartışmaya girmişti.

On İkinci Bölüm

BAŞKAN DOMUZ

Üniversitenin girişinde, Sevgili Lider'in bir başka heykeli daha vardı. Her zaman olduğu gibi gülümseyordu ve Lorina'nın aklına, tekmebol maçında söylenen şarkı geldi. Belki de, Sevgili Lider iyi biriydi ve domuzların en tatlısıydı. Sonuçta sevilmesinin bir nedeni olmalıydı ve bu neden, belki de yumuşak yüreğiydi. Bir lider olarak yeşil insanlara yardım edebilecek olmalıydı; fırınların kapatılması için emir verebilir ve dışarıya yiyecek gönderilmesini sağlayabilirdi. Lorina neden daha önce ona gitmeyi akıl edemediğini düşündü.

Keşfettiğine göre Başkan Domuz, Şato'nun batı tarafındaki Kraliyet Kanadı'nda yaşıyordu. Muhte-

“Dur bakalım! Kimdir gelen?” diye seslendi.

“Lorina,” dedi Lorina.

“Merhaba Lorina,” dedi kırkayak. “Ben Pete. Ben... şey... bu işte yeniyim aslında. Şimdi yapmam gereken şey hakkında hiçbir fikrim yok, senin var mı?”

“Sanırım bana parolayı sorman gerekiyor,” dedi Lorina.

“Ah!” dedi Pete. “Doğru, parola ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Lorina.

“Ben de bilmiyorum,” dedi Pete.

“Bu durumda, geçmeme izin vermen gerekiyor sanırım,” dedi Lorina.

“Evet, öyle olsun bakalım,” dedi Pete ve böylece, Lorina tuhaf şekilli kapıdan içeri girdi ve kendisini Kraliyet Daireleri’nde buldu.

Odalar oldukça gösterişliydi. Duvarlarda ve tavanda tablolar, masalarda keten ve gümüş rengi kumaşlar, sandalyelerde minderler, altın ve porse-len ağırlıklı süslemeler, parlayan camlar, basınca ayağın gömüldüğü halılar, kalın kadife kumaşlar... Lorina’nın daha önce hiç görmediği bir zenginlik vardı odalarda. Odanın uzak köşesinde, altınla ve değerli taşlarla bezenmiş bir taht vardı ve üstünde

mor bir kaftan ve mücevherli tacıyla Başkan Domuz oturuyordu.

Lorina tahta doğru yaklaşırken biraz gergindi. Başkan Domuz gülümsüyordu.

“Merhaba,” dedi Lorina.

Başkan Domuz gülümsemeye devam etti.

“Ben... Ben yeşil insanlarla ilgili bir konu için geldim,” dedi Lorina. “Açlık çekiyorlar ve fırınlardan çıkan duman boğulmalarına neden oluyor.”

Başkan Domuz hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsüyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Lorina.

Ardından Lorina, Başkan Domuz’un ona bakmadığını anladı. Toynaklarından birinde, uzun bir sapı olan, yuvarlak ve gümüş renkli bir şey tutuyordu. O şeye bakıyor ve gördüğü şeye gülümsüyordu. Lorina biraz yaklaşıncı elindeki şeyin bir ayna olduğunu gördü.

“Affedersiniz,” dedi Lorina. Ardından daha yüksek sesle bağırdı: “Affedersiniz!”

Yine de onu duymamıştı.

“Affedersiniz!” diye bağırdı Lorina, çıkarabileceği en yüksek sesle.

Başkan Domuz gözlerini aynadaki aksinden

ayırmadan, derin bir iç çekti. Çıkardığı ilk ses olduğu gibi, ilk kez kıpırdamıştı. Lorina bekledi ve gülümseyen ağız yavaş yavaş bir araya geldi. Bir şey söyleyecek olmalıydı. Gözleri hâlâ aynadaki görüntüdeyken, sonunda büyük bir hayretle tek bir kelime etti:

“Ben.”

Ardından uzun bir sessizlik oldu.

“Beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu Lorina. “Beni görebiliyor musunuz? Burada olduğumun farkında mısınız?”

Faydası yoktu. Mor kaftanının ucunu bile çekmişti ama hiçbir şeyi hissetmiyor, duymuyor ya da görmüyordu. Sevgili Lider kendisine âşıktı ve dünyadan bihaberdi.

Bölüm On Üç

TUTUKLAMA

Lorina yorulmuştu ve acınacak hâldeydi, ayrıca acıkmıştı. Tüm gün hiçbir şey yememişti ve her ne kadar yeşil insanlara yardım etmeden dinlenmemeye karar verdiyse de, şimdi anlıyordu ki, onlara yardım edebilmesi için önce kendisine yardım edebilmesi gerekiyordu. Bu yüzden Kraliyet Daireleri'nden ve kara sevdalı Sevgili Lider'in yanından çıktı ve Bay Hogg'un mutfağına gitti.

Şanslıydı. Bay Hogg hâlâ masadaydı tabii ki, oradan uzaklaşamayacak kadar ağır olduğu ortadaydı. Fakat şimdi uykuya dalmıştı ve horlarken fırın gibi sesler çıkarıyordu.

"Geri geldin demek," dedi aşçı guguk kuşu.

“Evet,” dedi Lorina, “ve çok açım.”

“Tabii ki öylesin,” diye guguk kuşu. “Biraz mısır gevreği ye.”

Lorina, masada gümbürdeyen pembe yarattığın karşı tarafına geçti ve guguk kuşu ona bir kâse mısır gevreği verdi. Ondan sonra biraz karnabaharlı makarna, kabak yemeği ve salatalık yedi, ardından hindistancevizli kek ve muhallebi ve son olarak da sıcak çikolata.

“Ah, böylesi çok daha iyi!” dedi Lorina. “O hâlde, şimdi yeşil insanlara götürebilmem için bir pakete yiyecek koyabilir misin?”

“Şşt!” dedi guguk kuşu, başını şiddetle sağa sola sallarken. “Sesini alçalt!”

“Neden?” diye sordu Lorina.

“Çünkü yerin bile kulağı vardır,” dedi aşçı guguk kuşu.

Lorina etrafına baktı ve şaşkınlıkla aşçı guguk kuşunun haklı olduğunu fark etti: Yerlerde belir-meye başlayan kulaklar vardı.

“Güvenlik,” diye fısıldadı guguk kuşu.

Lorina, kulakların yerleri nasıl daha güvenli hâle getirdiğini bilmiyordu ama guguk kuşu, domuzların diğer hayvanların konuşmalarını dinlemeyi

sevdiklerini, böylece kendilerini daha güvende hissettiklerini anlattı.

"Ama başkalarının konuşmalarını dinlemek çok ayıptır," dedi Lorina.

"Şşt!" dedi guguk kuşu yeniden.

"Eğer duymamaları gereken bir şey duyarlarsa," dedi Lorina, "hak ettikleri cezayı bulurlar."

Guguk kuşu cezayı alacak olanın kendisi olmasından ve Lorina'nın yanılıyor olabileceğinden korkup çabucak ona büyük bir paket dolusu yiyecek verdi ve onu mutfaktan çıkardı.

Hem midesindeki hem de elindeki pakette bulunan yiyeceklerden dolayı Lorina, Şato'nun kapısına giderken çok daha mutluydu. Şimdi en azından yeşil insanlara bunları verebilir ve geri döndükten sonra işleri yoluna koyabilirdi. Belki aşçı guguk kuşu her gün onlara bir paket yiyecek gönderebilirdi.

Lorina kapıya yaklaşırken, kapı faresi aceleyle minik ofisinden çıktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Dışarı," dedi Lorina.

"Pakette ne var?" diye sordu.

"Yiyecek," dedi Lorina.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kapı faresi.

"Buna izin yok."

"Neye izin yok?" diye sordu Lorina.

"Şato'nun yemeğini dışarı çıkarmaya," dedi kapı faresi. "Sen çıkabilirsin ama yiyecekler çıkamaz."

"Nedenmiş o?" diye sordu Lorina.

"Şato'nun kanunları. Korkarım ki o pakete el koymak zorundayım."

"Saçmalama," dedi Lorina. "Şimdi kapıyı aç ve çıkmama izin ver."

Kapı faresinden cüsse olarak çok daha büyük olan Lorina, dışarı çıkarken bu kadar zorlanacağını düşünmemişti ama kapı faresi kararlı bir şekilde yolunda duruyordu.

"Paketi bize ver!" dedi.

"Hayır," dedi Lorina.

"O hâlde bana verilen güce dayanarak," dedi kapı faresi, "seni tutukluyorum."

"Beni tutuklayamazsın," dedi Lorina. "Ben senden büyüğüm."

"Kanun," dedi kapı faresi daha görkemli bir şekilde, "ikimizden de büyük. Tutuklandın."

"Hayır, tutuklanmadım," dedi Lorina.

"O hâlde çok yakında tutuklanacaksın," dedi kapı faresi ve yüksek sesle bir ıslık öttürdü.

Kemerli geçidin altında iki büyük köpek belirdi.

"Sorun nedir?" diye havladı ilk köpek.

"Sorun bu kız," dedi kapı faresi. "Paketi vermeyi reddetti ve şimdi tutuklandığını da inkâr ediyor."

"Peki," diye hırladı köpek. "Paketi ver."

Lorina genellikle köpeklerle iyi anlaşırdı. "Merhaba oğlum" der ve kafalarını okşar, ardından bir ömür boyunca arkadaş olurlardı. Fakat bu köpekler kafalarının okşanmasını ya da uzun arkadaşlıklar istemiyor gibiydiler. Lorina'nın paketini istiyorlardı. Çabucak paketi onlara verdi.

"Şimdi de tutuklandın," diye hırladı diğer köpek.

"Onu zindana atacağız," dedi kapı faresi.

"Büyük bir memnuniyetle," diye hırladı ikinci köpek.

Kapı faresi ofisinin kapısına gitti ve seslendi: "Zindana gidiyorum Bayan D. Ben dönene kadar kapıya göz kulak olun, olur mu?"

Ardından Lorina'nın ve köpeklerin yanına döndü. Yürürken hafiften zıplıyor gibiydi.

"Harika bir gün," dedi. "Baksanıza bir suçlu bile yakaladım."

Yürürken bir şarkı söylemeye başladı:

"Atalım onları hapse,

Atalım onları hapse.

*Her zamanki suçlular,
Olmaları gereken yerde.*

*Zindana kapatalım onları,
Bırakalım endişeyle büzüşsünler,
İşte o zaman görürler,
Suçun ve cezanın ne olduğunu.*

*Bırakalım karanlıkta,
Kapatın demir kapıyı.
Çok yakında dilerler,
Kanunu çiğnememiş olmayı."*

Hapishanede, elinde birçok anahtar olan, şişman, kel kafalı ve gıdılı bir kuşla karşılaştılar. Kahverengi vücudu, bacakları için fazla ağır gibi görünüyordu ve görünürde bir at olmamasına rağmen bir çift mahmuz giymişti. Gardiyan hindiydi o.

"Sana bir suçlu getirdim," dedi kapı faresi. "Onu yiyecek çalarken ve tutuklanmaya karşı gelirken yakaladım."

"Yiyecek çalmak ha?" diye öttü gardiyan hindi. "Beni takip et."

Böylece Lorina kendisini, derinleşen bir karanlığın içine doğru giden basamaklardan aşağı inerken

buldu. Gardiyan hindi öterek önde gidiyor, arkasında iki köpek ve kapı faresi de onları izliyorlardı. Basamakların sonuna gelince gardiyan, Lorina'nın zar zor görebildiği demir bir kapıya anahtar soktu. Köpekler onu içeri ittiler ve gardiyan hindi de gürültülü bir şekilde kapıyı kapattı.

The first of these is the fact that the
theoretical framework of the study is
based on a number of assumptions which
are not always explicitly stated. These
assumptions are often taken for granted
and are not always consistent with the
actual findings of the study.

The second of these is the fact that the
methodology of the study is often
described in a way which is not
always consistent with the actual
procedures used. This is often due to
the fact that the methodology is
described in a way which is not
always consistent with the actual
procedures used.

The third of these is the fact that the
results of the study are often
described in a way which is not
always consistent with the actual
findings. This is often due to the
fact that the results are described
in a way which is not always
consistent with the actual findings.

The fourth of these is the fact that the
conclusions of the study are often
described in a way which is not
always consistent with the actual
findings. This is often due to the
fact that the conclusions are
described in a way which is not
always consistent with the actual
findings.

Bölüm On Dört

ŞATO'NUN KRALI

Lorina taş zemine oturdu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Heyecanla karışık koşturma seslerini duyabiliyordu ve etrafındaki tüm hareketliliğin farkındaydı ancak seslerin kaynağının ne olduğunu çıkaramamıştı, ta ki onu irkilten sesi duyana kadar:

“Reverans yapmana gerek yok,” dedi ses.

Lorina etrafına bakındı.

“Bu taraftayım,” dedi. “Köşede.”

“Dört köşe var ama,” dedi Lorina.

“Bu köşedeyim,” dedi ses.

Artık Lorina zindanın duvarlarını görmeye başlamıştı ve minik şekillerin havada süzöldüklerini

görebiliyordu. Köşelerden birinde duran karanlık figür hareket etti.

"Kimsin sen?" diye sordu Lorina.

"Ben Şato'nun Kralı'yım," dedi. "Peki, sen?"

"Ben Lorina," dedi Lorina.

"Tanıştığımıza memnun oldum Lorina," dedi ses.

"Havada süzülen bu şeyler nedir peki?" diye sordu Lorina.

"Hapishane kuşu onlar," dedi ses. "Zararsızlardır."

Lorina sesin sahibini şimdi daha net bir şekilde görebiliyordu. Ufak tefek, karanlık (muhtemelen yeşildi, loş ışıktaki söylemek imkânsızdı), uzun saçlı ve sakallı bir adamdı. Kıyafetleri yırtık pırtıktı ve zayıf vücudunu zar zor örtüyorlardı.

"Büyük ihtimalle bir Kral gibi görünmediğimi düşünüyorsun," dedi.

"Aslında evet, onu düşünüyordum," dedi Lorina.

"Ben de bir Kral gibi hissetmiyorum artık," dedi. "Aslında artık Kral değilim. *Bir zamanlar* Kral'dım ama ardından domuzlar yönetimi ele geçirdiler ve beni de buraya taktılar."

"Neden domuzlar sizi buraya koydu?" diye sordu Lorina.

"Sanırım benden hoşlanmıyorlardı," dedi Kral.

“Ben de domuzlardan hoşlanmıyorum,” dedi Lorina. “Açgözlüler, zalimler ve kendilerini beğenmişler.”

“Bu senin için güç demektir,” dedi Kral. “Peki, seni neden buraya koydular?”

Lorina ona hikâyeyi anlattı. Kral, özellikle yeşil insanlarla ilgilenmişti ve Lorina, Kasım’dan bahsettiğinde gözle görülür bir şekilde ürktü. Lorina bir an için durdu, Kral’ın ona sormak istediği soruları olduğunu düşünmüştü ama bir süre sonra eski hâline döndü ve devam etmesini istedi.

“Siz de yeşil misiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi. “Şimdi lütfen devam et.”

Lorina hikâyesini bitirdi ve ardından uzun bir sessizlik oldu. Kral’ın aklından geçen bir şeyler var gibiydi. Sonunda konuşmaya başladı:

“Çok acılar çekildi,” dedi.

“Hepsi domuzların kabahati,” dedi Lorina. “Kuzeydeki insanlara yemek göndermeyi reddediyorlar, fırınlardaki insanların ölümüne neden oluyorlar.”

“Benim zamanımda,” dedi Kral, “insanlar fırınlarda ya da tarlalarda çalışmazlardı. Bunlar, hayvanların işleriydi.”

“Kasım’ı tanıyor musunuz?” diye sordu Lorina, verdiği tepkiyi hatırlayınca.

“Evet,” dedi Kral ve sesinin tonunda Lorina’yı rahatsız eden bir şey vardı.

“Düşman mısınız?” diye sordu.

“Kasım hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi. “Bana köpekleri anlatmanı istiyorum...”

Fakat köpekleri konuşmak için vakitleri olmadı çünkü birden hapisane kuşları heyecanla zindan kapısının önünde uçuşmaya başladı. Kısa bir süre sonra da kapı açılıverdi ve içeri gardiyan hindi girdi.

“Atıştırma zamanı!” diye seslendi. “Gelin de alın!”

Hapisane kuşları, yere büyük bir tabak bırakılırken onun etrafına üşüştüler.

“Hepsini yiyin!” dedi. “İkinize bir şey yok ama kuş yeminden hoşlanırsanız bilmemem.”

Yeniden çıktı ve kapıyı ardından kilitledi ama bu sırada Lorina’nın aklına bir fikir gelmişti.

“Dinle,” dedi. “Sanırım nasıl kaçabileceğimizi biliyorum!”

“Kaçmak mı?” diye sordu Kral. “İmkânsız. Bu duvarlar iki metre kalınlığında.”

“Duvarlardan değil,” dedi Lorina. “Kapıdan kaçacağız. Gardiyanın bir dahaki gelişinde kapının arkasına saklanacağız. Tabağı yere bıraktığı sırada çabucak dışarı çıkıp onu içeri kilitleyeceğiz. Ardın-

dan özgür olacağız ve o da biz gidene kadar alarmı çalıştıramayacak.”

“Ben niye düşünemedim ki bunu?” dedi Kral. “Bunca zamandır buradayım ve aklımın ucundan bile geçmedi.

Lorina aniden kendisini çok yorgun hissetti. Yorucu bir gün geçirmişti ve şimdi bacakları gerinmek, gözleri kapanmak ve beyni düşünmeye ara vermek istiyordu. Kral, gardiyan hindi gelir gelmez onu uyandırmaya söz verdi ve o da yere uzandı, başını kollarının arasına yerleştirdi ve uykuya daldı. Uykusunda, hapishane kuşlarının başının etrafında uçtuklarını ve şu şarkıyı söylediklerini gördü:

“Her şey gelir, her şey gider.

Kimse bilmez bize olacak neler neler.

Yaz oldu sonbahar, kış ise ilkbahar,

Tüy oldu bir kalem ve kalem de oldu bir kanat.

Güneş ışıldarken, elmalar nasıl da tatlı olur.

Rüzgâr savurduğunda hepsi ayaklarının dibinde durur.

Ağaçlar yeşerirken güller tomurcuklanır.

Aceleyle, aceleyle şişele gülü.

Okyanuslar bulutlara, bulutlar ise yağmura.

*Okyanusa düşerek ve yeniden yükselerek.
Her şey gelir, her şey gider.
Kimse bilmez bize olacak neler neler."*

Nazik bir dürtmeyle kendisine geldi. Hapishane kuşları gerçekten de şarkı söylüyorlardı ama bu, Lorina'nın anlayamadığı yüksek sesli bir cıvılda-
madan başka bir şey değildi.

"Gardiyan hindi geliyor!" diye fısıldadı Kral.

Lorina hemen ayağa kalktı ve Kral'la birlikte zin-
danın kapısının arkasına saklandılar.

Bölüm On Beş

DURUŞMA

Kapı açılır açılmaz, Lorina bunun kaçabilecekleri an olmadığını anlamıştı. Gardiyan hindi yalnız değildi. İki siyah köpeği de beraberinde getirmişti.

“Hadi bakalım Lorina!” diye seslendi. “Duruşma zamanın geldi!”

“Şimdi kaçamayız!” diye fısıldadı Lorina, Kral’a.

“Hayır!” dedi o da sessizce. “Başka bir zaman! Bol şans!”

Lorina kapının arkasından çıktı.

“İşte buradasın!” dedi hindi. “Beni takip et!”

Taş basamakları tırmanmaya başladı. Siyah köpekler de Lorina’nın ayaklarının dibindeydi. Basamakların başında, göğsünde lekeler olan, kahve-

rengi bir kuşla karşılaştılar. Oraya vardıklarında neşeli bir şekilde ıslık çalıyordu.

"Bu taraftan Lorina," diye ıslık çaldı.

Gardiyan hindi ofisine geçerken, kahverengi kuş (kendisi mübaşir ardıc kuşuydu) ve iki köpek onunla birlikte, başka basamaklara giden bir kordorda yürümeye başladılar. Basamakların başında bir ışık vardı ve Lorina birden kendisini, seyircilerle dolu bir odaya bakan, kutuya benzer bir yerin içinde buldu. O görünür görünmez, kalabalıktan yüksek sesli bir heyecan uğultusu yükseldi.

"Başka bir tekmebol maçı mı?" diye sordu Lorina.

"Tabii ki değil," dedi mübaşir ardıc kuşu.

"Ses-si-sizlik!" diye şakıdı, Lorina'nın kutusunun altında duran küçük bir kuş. "Herkes Sayın Domuz Hazretleri için ay-yağa kalksın."

Ardından tüm hayvanlar ayağa kalkarken gü-rültülü bir hışırtılar, tıkırtılar yükseldi ve küçük kuş (ki kendisi kâtip tarla kuşuydu) şarkısını söylerken mükemmel bir sessizlik oldu:

"Şanı şöhreti bırak Hakime

Fiil hakikat bilmukabele

O daha önce görülmemiş bir mucize.

Madem ki gel bu teklife."

“Ne anlama geliyor bunlar?” diye sordu Lorina mübaşir ardıc kuşuna.

“Bunlar özel hukuki terimler,” diye fısıldadı mübaşir ardıc kuşu.

“Ama ne anlama geliyorlar?” diye tekrarladı Lorina.

“Şşşt!”

Lorina’nın sağındaki kapıdan içeri, siyah bir cüppe giymiş ve başının üstünde kıvrıkcık bir perüğü olan, çok yaşlı bir domuz girdi. Yavaşça ve komik bir şekilde kendisini kürsüsüne attı, ki o kürsü, Lorina’nın kutusundan bile daha yüksekte duruyordu. Sonra Lorina dışındaki herkes, iki köpek ve mübaşir ardıc kuşu oturdular.

Sayın Domuz Hazretleri, yani yargıç, odanın diğer ucundan kutunun içine baktı ve Lorina orada, altı kişilik iki sıra hâlinde oturmuş olan, on iki tane yılan gördü.

“Jürinin mambaları,” dedi yargıç derin ve çatlamış bir sesle, “mahkûm için hükmünüz nedir?”

“Sssuçlu!” diye bağırdı tıslayan sesler aynı anda.

“Bekleyin!” dedi Lorina. “Duruşma tamamlanmadan beni suçlu bulamazsınız.”

“Seni istediğim gibi suçlu bulabilirim,” dedi yargıç. “Çünkü yargıç benim.”

"O hâlde duruşma yapmanın ne manası var?" diye sordu Lorina.

"Bilmem," dedi yargıç ve öne doğru eğilip kâtip tarla kuşuna sordu: "Duruşma yapmamızın ne manası var?"

"Kanunu bilmemek mazerettir," dedi tarla kuşu.

"Kesinlikle!" dedi yargıç. "Davacının avukatı nerede?"

"Burada Sayın Domuz Hazretleri," dedi delici bakışları ve kanca gibi bir gagasıyla öfkeli görünen bir kuş. Kendisi hukuki kartaldı.

"Peki ya savunma avukatı?" diye sordu yargıç.

"Avuk-ka-katı yok!" diye öttü tarla kuşu.

"Eh, bu da suçlu olduğunu kanıtlar," dedi yargıç. "İlk tanığı çağırın."

"Bürokrat sıçanı getirin!" diye emretti hukuki kartal.

Bürokrat sıçan, tanık kürsüsündeki yerini aldı.

"Sol ayağının uzunluğunu bilmiyordu," diye başladı söze, "başında kaç saç teli olduğunu da."

"Şoke edici!" dedi yargıç. "Bunun için on yıl yiyecek."

"Suçu inkâr ediyor musun?" diye sordu kartal.

"Hangi suç?" diye sordu Lorina. "Bahse gire-

rim siz de sol bacağınızın uzunluğunu bilmiyorsunuzdur.”

“Tabii ki biliyorum,” dedi kartal. “Sağ bacağım-
la aynı uzunlukta.”

Mahkeme salonundaki herkes alkışlamaya başladı.

“Eh, o zaman bahse girerim ki kafanızda kaç saç
teli olduğunu da bilmiyorsunuzdur,” dedi Lorina.

“Hayır, biliyorum,” dedi kartal, kafasındaki per-
ruğu çıkarırken. “Hiç yok.”

Kel bir kartaldı.

“Dâhice!” dedi yargıç ve salondaki herkes teza-
hürata başladı.

Bir sonraki tanığın Bay Hogg olması gerekiyordu ama görünüşe göre mutfak masasının başından ayrılamamıştı ve onun yerine kürsüye çiftçi armadillo geldi.

“Başka bir deyişle,” dedi kartal, “yiyecekleri yakmanızı engellemeye çalıştı.”

“Evet,” dedi çiftçi armadillo.

“Bu, yiyecekleri yakmalarını engellemeye çalış-
tığı anlamına mı geliyor?” diye sordu yargıç.

“Evet, Sayın Domuz Hazretleri,” dedi kartal.

“Bunun neresi suç ki?” diye sordu Lorina.

“Bunun neresi suç?” diye sordu yargıç, tarla kuşuna doğru dönerek.

“Göz göre göre suç,” dedi tarla kuşu.

“Kesinlikle öyle!” dedi yargıç.

Ardından sıra domuzcuk kumbaracısına geldi ve Lorina’nın ondan, parasını sağa sola saçmasını istediğini anlattı. Bunun üzerine seyirciler nefesleri tuttular ve ardından yuhalamaya başladılar. Kâtip tarla kuşu üç kez sessizliği sağlamak için bağırdı.

“Parayı saçmak mı?” diye tekrarladı yargıç. “Bu, cezası ölüm olan bir suç!”

Ardından kartal, filantrop pandayı çağırdı ancak onun uyuyakaldığı öğrenilince yerine, bir sonraki şok etkisini yaratacak olan denetlemeci yılan geldi.

“Fırınları ortadan kaldırmak istiyorsss,” diye tısladı ve bir kez daha salondaki tüm nefesler tutuldu. Daha sonrasında kanıtı da Dişi Domuz ve profesör tarafından onaylandı.

Son tanık ise, Lorina’nın Şato’nun dışına nasıl yemek kaçırmaya çalıştığını ve tutuklanmaya direnişini oldukça detaylı bir şekilde anlatan kapı faresiydi.

“Suç üstüne suç!” diye çığırdı kartal. “Ve her suç, onun bir suçlu olduğunu kanıtıyor! Bu, iddia makamının davasını sonuçlandırıyor.”

"Hem de enine boyuna tartışılmış olarak," dedi yargı. "Mahkûm, kendini nasıl savunuyorsun?"

"Ben yanlış hiçbir şey yapmadım!" dedi Lorina.

"Yalancı şahitlik," dedi yargıç. "Korkunç bir dava bu. Kendi görüşlerimi, vereceğimiz aradan sonra iletceğim. Şimdi biraz yüz numaraya gitmem lazım."

Ayağa kalktı ve o, zorlukla kapıya doğru yürürken, salondaki herkes ayakta bekledi. Ardından izleyiciler davayı tartışmaya başlayınca bir şamata çıktı.

"Affedersiniz!" dedi Lorina, kâtip tarla kuşuna doğru eğilerek. "Kendimi savunmama izin verilecek mi?"

"Hayı-ı-ır," diye cıvıladı tarla kuşu. "O suçları işlediğin zaman, kendini savunma hakkını kaybetmiş olsun."

"O zaman, insanlar ne zaman kendilerini savunabiliyorlar?"

"Sadece masum olduklarında," diye cevapladı tarla kuşu. "Sayın Domuz Hazretleri için herkes ayağa kalksın!"

Herkes yeniden ayaklandı ve Domuz Hazretleri kapıdan geçip kürsüsüne ilerledi.

"Oh," dedi. "Böylesi çok daha iyi. Şimdi şu çok

zor ve karışık davayı bir özetleyeyim. Akılsız başın cezasını omuzlar taşır, işleyen demir gül koklamaz, bugünün işini gelecek perşembeye bırakma. Bin düşün pir söylen ve sığınacak sağlam bir orman bul. İğneleyici laf, küfürden keskindir. Huylu tuzundan vazgeçmez ve beşiği sallayan eller popoya hükmeder. Battı balık dibe çöker, erken kalkan erkenden uyuyakalır, yükselmenin önü kesilemez. Birlikten dırdır doğar, ilkinde başaramazsan ikincisinde başarmayı bile düşünme. İyi dost lapa günde belli olur. Asla yargıcın arkasından konuşma. Bu nedenle jürinin mambalarına sormalıyım, bu mahkûm için kararınız nedir?”

“Sssuçlu!” diye tısladı on iki ses aynı anda.

“Oy birliği var mı?” diye sordu yargıç.

“Evet!” diye tısladı jüri hep bir ağızdan.

Yargıç, başında koyu renk bir tacı olan, gri bir kuşa işaret etti ve kuş oturduğu yerden havalanıp yargıcın kıvrıkcık peruğuna kondu. Bu karabaşlı bir ötleğendi ve idam kararının habercisiydi.

“Mahkûmun,” dedi yargıç, “zindana geri götürülmesine ve ben iyi bir uyku çekene kadar orada kalmasına karar verdim. Ardından oradan alınacak ve kellesi uçurulacak. İki kez.”

“Başımı iki kez kesemezsiniz ki,” dedi Lorina.

“Kelleyi bir kez uçurmanın nesi var, iki kez uçurmanın sesi var,” dedi yargıç. “G t r n onu.”

M ba ır ardı  ku u iki siyah k pe e işaret etti ve köpekler Lorina’yı bacaklarından itmeye ba ladılar. Lorina kendisini, mahkeme salonundan zindana doğru giden basamaklarda buldu.

Bölüm On Altı

ANAHTAR

Mübaşir ardıc kuşu, gardiyan hindinin koridorun sonunda onları beklemediğini görünce sinirlendi. Lorina'yı ikinci basamaklardan aşağı indirmesi gereken oydu ve ardıc kuşunun, zindana giden o karanlık yolu inmek gibi bir niyeti yoktu. Bu yüzden köpeklerle, Lorina'yı oraya götürmelerini emretti. Ancak köpekler de tuhaf bir şekilde bu işten kaçıyorlardı.

"Önden sen," dedi köpeklerden biri diğerine, "ben de peşinden geleceğim."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi ikinci köpek. "*Sen* önden git, *ben* takip edeyim."

"Neden ikiniz de önden gitmiyorsunuz? *Ben* de sizi takip ederim," dedi Lorina.

Sonunda önden giden Lorina oldu ve köpekler onu takip etti.

Basamakların yarısına gelmişlerdi ki birden patırtılar duydular. İki köpek çabucak basamakları tırmandı ve köşede titreyerek durdular.

"Kim var orada?" diye seslendi Lorina.

"B-b-biz," dedi köpekler.

"Sizi kastetmedim," dedi Lorina. "Patırtıyı çıkaran kim?"

"Bu bir hayalet," dedi ilk köpek.

Lorina birkaç basamak daha indi.

"Kim o?" diye seslendi.

Patırtılar daha da gürültülü bir hâl almıştı. Boğuk bir ses bağırdı: "Yardımedin!"

"Bu gardiyan hindi," dedi Lorina. "Zindanda kilitli kalmış olmalı."

Zindan kapısının kilitli olduğuna ve gardiyan hindinin de ardında kaldığına şüphe yoktu.

"Yardımedin! Yardımedin! Kral kaçtı!"

Lorina kendi kendine gülümsedi ve ayağı bir anahtara çarpınca gülümsemesi genişledi. Eğildi, anahtarı aldı ve cebine attı.

"Çıkarın beni! Burası çok kor-kor-korkunç!"

Bu sırada köpekler de temkinli bir şekilde basamaklardan aşağı inmişlerdi ve Lorina'nın yanında

durmuş bir kapıya bir ona bakıyorlardı. Lorina kapıya vurdu.

“Anahtar nerede?” diye sordu.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı gardiyan hindi.

“Anahtar nerede?” diye sordu Lorina köpeklerle ama nerede olduğunu onlar da bilmiyorlardı. Lorina’nın da onlara söylemeye niyeti yoktu çünkü Kral’a mümkün olduğunca zaman tanımak istiyordu.

“Gidip yedek anahtarlardan almanız gerek o zaman,” dedi Lorina köpeklere.

“Ben giderim,” dedi ilk köpek. “Sen burada kal ve kıza göz kulak ol.”

“Hayır, ben giderim,” dedi diğer köpek. “Sen de burada kalıp kıza göz kulak olabilirsin.”

“Belki de benim gitmem gerek,” dedi Lorina, “Siz de burada kalıp birbirinize göz kulak olabilirsiniz.”

Köpekler bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündülerse de, işini çok ciddiye alan gardiyan hindi onlara, Lorina’nın mahkûm olduğunu ve hiçbir yere gitmesine izin vermemeleri gerektiğini bağırdı. Bu yüzden köpeklerden birinin gitmesi gerekiyordu.

“Bende bir anahtar var,” dedi Lorina. “Onu bir elime alacağım. Doğru eli seçen gidip yedek anahtarı alabilir.”

Köpekler kabul ettiler ve ikinci köpek, içinde anahtar olan eli seçti.

“Üç kez yapalım!” diye mızıldandı ilk köpek ama Lorina ona, bu tip kuralların oyundan önce belirlenmesi gerektiğini söyledi. Böylece ikinci köpek, yedek anahtarı almak üzere basamakları çıkmaya başladı. Bu sırada Lorina sırtını zindanın kapısına yaslayıp oturdu ve ilk köpek de sırtını ona vererek yere çöktü. Lorina köpeğin titrediğini fark etti.

“Neden titriyorsun?” diye sordu.

“Ben ka-ka-karanlıktan ko-ko-korkuyorum,” dedi.

“O zaman gözlerini kapa,” dedi Lorina, “ve burası aydınlıkmış gibi düşün.”

Köpek gözlerini kapadı ama hemen ardından yeniden açtı çünkü gözleri kapalıyken etrafın daha da karanlık görüldüğünü söyledi.

O sırada ikinci köpek basamakların başında belirdi.

“Yedek anahtar *nerede*?” diye sordu.

Lorina da gardiyan hindiye sordu ve o da anahtarın montunun cebinde olduğunu söyledi. İkinci köpek yeniden gözden kayboldu.

“Senin adın ne?” diye sordu Lorina, ilk köpeğe.

"H-h-hero," dedi köpek.

"Bu güzel bir isim," dedi Lorina.

"Bu ismi verdiler çünkü çok ce-ce-cesurum," dedi köpek.

İsmi Nero olan ikinci köpek yeniden basamakların başında belirdi.

"Mont *nerede*?" diye bağırdı.

Lorina gardiyan hindiye sordu ve o da montu giydiğini söyledi. Bunun üstüne Nero, mont zindanın içinde kilitliyse, anahtarı montun cebinden almayacağını söyledi. Gardiyan hindi, bu durumda zindandan çıkamayacağını bağırdı. Lorina hindiye acımaya başlamıştı. Bu yüzden, anahtarı montunun cebinden çıkarıp kapıyı açmasını önerdi.

Anahtar deliğinde bir tıngırtı oldu ve ardından kapı savrulurarak açıldı. Gardiyan hindi, hapishane kuşlarının neşeli cıvıltıları eşliğinde dışarı çıktı.

"Ne biçim bir musibet!" diye feryat etti. "Rezil oldum! Kendi zindanımda kilitli kaldım!"

Neredeyse bir saat olmuştu ve Lorina, Kral'ın bu zamana kadar Şato'dan çıkmayı başardığını umut ediyordu. Zaten gardiyan hindinin de alarmı harekete geçirmek için bir acelesi varmış gibi görünmüyordu. Lorina, Hero ve Nero'ya hapishane kuşlarını

* (İng.) Kahraman. -çn

beslemek için içeri girdiğinde Kral'ın nasıl üstüne atladığını, onu zindanın yerine iteklediğini ve ardından kaçıp kapıyı üstüne kilitlediğini anlattı.

"Şansıma bakın ki yanımda yedek anahtar vardı," dedi. "Yoksa başım ciddi bir belada olurdugulugulu."

Hepsini, kaçışını kutlamak üzere bir içki içmek için ofisine davet etti ve hep birlikte basamakları yeniden çıktılar. Birlikte birer bardak sağlam bir çay içtikleri sırada Lorina onun neden alarmı harekete geçirmekte acele etmediğini anladı.

"Bir sorun var," dedi. "Eğer birileri Kral'ın kaçtığını öğrenirse işimden olabilirim. Bu yüzden o hâlâ zindandaymış gibi davranalım."

Lorina, Kral'ın kaçışının saklı tutulmasına dünden razıydı. Ayrıca gardiyan hindi ve köpekler, Lorina'nın kendi rızasıyla zindana geri dönmek istediğini öğrenince şaşırdılar. Tabii ki anahtarın onda olduğunu bilmiyorlardı. Ancak bırakın dışarı çıkmasını, içeri girmesi için bile vakit olmadığı ortaya çıktı çünkü tam basamaklardan aşağı inmek üzereyken gardiyan hindinin kapısında mübaşir ardıç kuşu belirdi.

"Domuz Hazretleri iyice dinlendi," diye çığırdı. "İnfaz zamanı geldi."

Bölüm On Yedi

İNFAZ

İnfaz, tekmebol maçının yapıldığı alanda gerçekleşecekti. Tüm izleyicilerin sığacağı tek alan burasıydı. Mübaşir ardıc kuşu ve köpekler Lorina'yı getirirken, yüksek sesli bir tezahürat duyuldu. Sesler, Lorina alanın merkezine doğru yürürken de devam etti. Tam ortada yüksek bir platform, üzerinde de Domuz Hazretleri ve kâtip tarla kuşu vardı. Önlerinde bir kutu duruyordu ve üzerinde de şöyle yazıyordu: LÜTFEN BAŞI, ÜSTÜNE KOYUN VE KİPIRDATMAYIN.

Mübaşir ardıc kuşu ve köpekler Lorina'yı platformun üzerine çıkardılar.

“Mahkûm, Sayın Domuz Hazretleri,” diye öttü mübaşir ardıc kuşu.

“Ah evet,” dedi yargıç, “Seni yeniden görmek güzel evladım.”

“Gerçekten de kellemi uçurmayacaksınız, değil mi?” diye sordu Lorina.

“Tabii ki hayır,” dedi yargı. “Bu cellat mandanın işi.”

Başkan Domuz’un yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı ve balkonundan el sallıyordu. Yanında birkaç domuz daha vardı. Kâtip tarla kuşu kalabalığa, *Yüce Liderimizi Seviyoruz*, şarkısını söylüyordu. Yüce ve Sevgili Lider gülümseyip yeniden el salladı ve ardından oturup, gösterinin tadını çıkaran kendisini izlemeye başladı.

Mübaşir ardıc kuşu, “Cellat mandayı getirin!” diye cırladı ve cellat gelirken gürültülü bir tezahürat dalgası yayıldı. Boğaya benzeyen bir hayvandı ve elinde kocaman bir balta taşıyordu. Platforma doğru yönelmesine yardımcı olunuyordu çünkü kafasına bir torba geçirilmişti.

“Baltalı bir manda, neden kafasına takar torba?” diye sordu Lorina, mübaşir ardıc kuşuna.

“Baltalı manda takıyor torba,” diye cırladı mü-

başır ardıc kuşu, "çünkü balta birazdan uçuracak kafa."

"Baltanın kafa uçurduğunu biliyorum ama," dedi Lorina, "neden bir torba takıyor kafasına?"

"Bilmiyorum," dedi mübaşir ardıc kuşu.

Şimdi, manda platformun yanında duruyordu.

"Affedersiniz," dedi Lorina. "Baltalı bir manda, neden bu işi yaparken ihtiyaç duyar bir torbaya?"

"Çünkü kan görmeye dayanamıyorum," diye yanıtladı manda.

Yargıç, Lorina'ya eğilmesini ve başını kutunun üstüne koymasını emretti.

"Bekleyin bir dakika," dedi Lorina. "Eğer hiçbir şey göremiyorsa, baltayı vuracağı yeri nereden bilecek?"

"Bu güzel bir soru," dedi yargıç ve soruyu mübaşir ardıc kuşuna tekrarladı.

Ardıc kuşu, "Şans aptalların yüzüne güler kanunu adına," dedi.

"Hukuki saçmalıklara ayrılacak zaman yok şimdi," dedi yargıç. "Ateş hattında kaldım burada."

Ardıc kuşu ona, mandanın şansına güvenerek bu işi yaptığını açıkladı ve yargıç da, gözüyle gördüğüne güvenmesini tercih ettiğini söyleyerek mandanın kafasındaki torbayı çıkarttırdı.

"Ama bayılırım ben!" diye şikâyet etti manda.

"O zaman gözlerini kapa!" dedi yargıç.

Lorina, eğer gözlerini kaparsa, kafasında torba olduğu zamanki kadar kör olacağını söyledi. Yargıç bu durumda ne yapılabileceğini sordu ona ve o da infazı iptal etmeyi önerdi.

"Seyirciler bundan hoşlanmayacaklardır," dedi yargıç.

"Ben hoşlanırım ama," dedi Lorina.

Ardıç kuşunun önerisi, mandanın son ana kadar gözlerini açık tutması ve son anda kapaması oldu. Lorina dışında herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden yargıç, Lorina'ya diz çökmesini emretti.

"Hayır," dedi Lorina.

"Bir yargıca hayır diyemezsin," dedi yargıç.

"Evet, diyebilirim," dedi Lorina. "Hayır."

Birkaç diz çök emrinden ve verilen birkaç hayır cevabından sonra, yargıç köpeklere Lorina'yı ısır-malarını emretti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Hero.

"Emir emirdir," dedi Nero.

Lorina, önce sol ve ardından sağ bacağından ısırılınca dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı.

“Şimdi birkaç şey söyleyeceğim,” dedi yargıç ve zar zor ayağa kalktı. Kalabalık sus pus olmuştu.

“Ölüm,” dedi yargıç, “son duraktır.”

Herkes alkışlamaya başladı ve yargıç yeniden yerine oturdu.

“Söyle mandaya iyi hedef alsın kutuya,” dedi yargıç, kâtip tarla kuşuna. “Bir kaza çıksın istemem o baltayla.”

Kâtip tarla kuşu mesajı mandaya iletti ve o da baltasını kaldırdı, hedefini aldı ve...

“Durun!” diye bağırdı yüksek ve otoriter bir ses.

Mandanın baltası havada kaldı, Lorina kafasını çevirdi ve tüm gözler sesin geldiği tarafa döndü. Uzun bir sakalı ve başında tacı olan yeşil bir adamdı bu.

“Bu Kral!” diye bağırdı seyirciler. “Yuuuh! Yuuuh!”

Kral kalabalığın içinden geçti ve platforma tırmandı.

“Yuuuh! Yuuh! Kralı alaşağı edin!” diye bağırma-ya devam ediyordu kalabalık.

“Köpekler!” diye bağırdı Kral ve aniden, tekmebol maçında kalabalığı kontrol eden köpek sürüsü sahaya girdi. Hiç vakit kaybetmeden seyircilerin bacaklarını ve ayaklarını ısırtıyorlardı.

“Biz de gidip ısırma işine katılabilir miyiz lütfen?” diye sordu Hero ve Nero.

“Evet, istediğiniz buysa,” dedi Kral ve iki köpek platformdan inip kalabalığa karıştı.

Kısa süre sonra kalabalık, “Yaşasın! Yaşasın! Kralımız yaşasın!” diye bağırıyordu.

Lorina ayağa kalkmış ve manda da baltasını indirmişti. Domuz Hazretleri de mübaşir tarla kuşuna neler olduğunu soruyordu.

“Herkes iyi dinlesin!” diye bağırды Kral ve kalabalık birden sessizleşti. “Ben sizin kralınızım ve şu andan itibaren her şey, ben Kral olmayı bıraktığım zamandan önceki gibi olacaktır. Çalışma yerlerine geri dönün. Yeşil insanların yönetiminde olacağını göreceksiniz. Size söylenenleri yapın ve hayat yeniden normale dönsün.”

Kalabalıktan birkaç kişi yine yuhalamaya başlamıştı ancak köpekler onları ısırmaya kalkınca yuhalamalar tezahüratlara dönüştü.

“Köpeklerin size itaat etmesini nasıl sağladınız?” diye sordu Lorina.

“Köpekler, kimin borusu öterse ona itaat ederler,” dedi Kral. “Ayrıca onlara Şato’daki en iyi kemikleri vereceğimi söyledim.”

"Affedersiniz," dedi yargıç. "İnfaz devam ediyor mu, etmiyor mu?"

"Evet ve hayır," dedi Kral ve parmaklarını şıklattı. İki köpek hemen platforma çıktılar. "Domuz Hazretleri'nin diğer domuzların arasına katılmasına yardımcı olun," diye buyurdu Kral ve yargıç kendisini platformdan indirilirken buldu.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Lorina.

"Onun için endişelenme," dedi Kral. "Hüküm verdiği günler sona erdi. Hadi gel, birlikte kutlayacağımız bir şey var."

"Şey... ben ne olacağım?" diye sordu baltalı manda.

"Ah, git ve tarla sür sen," dedi Kral.

Lorina, Kral'la birlikte sahadan ayrılırken, yargıcın ve diğer domuzların köşedeki bir kapıdan içeri güdüldüğünü gördü. Yeniden nereye gittiklerini sordu.

"Kahvaltı," dedi Kral.

Bölüm On Sekiz

NASIL KRAL OLUNUR

Şato'ya doğru yürüdükleri sırada Lorina, hayvanların çabucak ortadan kaybolmalarına şaşırdı. Başboş gezen yaratıklara, bir yerden diğer bir yere giderken yol gösteren köpekler dışında yaşayan tek canlılar yeşil insanlardı ve onlar da Kral'ı gördükleri anda saygıyla reverans yapıyorlardı. Lorina hevesle Tanga, Birim ve Kasım'a bakındı ama hiçbir yerde onları göremedi ve Kral'a sorduğunda, "Zamanı gelince," cevabını aldı.

Sonunda Kraliyet Kanadı'na geldiler. Tuhaf şekilli ve zengin bir şekilde döşenmiş kapıda nöbetçi kırkayak Pete duruyordu.

"Durun hele! Kim var orada?" diye bağırdı.

“Kral, seni aptal,” dedi Kral.

“Ah, affedin majesteleri,” dedi Pete. “Hâlâ bu işte yeni sayılırım.”

Kraliyet Daireleri’nde parlak üniformaları içeri-sinde bir sürü yeşil insan vardı.

“Her yer iyice temizlendi mi?” diye sordu Kral.

“Evet majesteleri,” diye yanıtladı yeşil adamlar-dan biri.

“Güzel,” dedi Kral ve Lorina’ya dönüp açıklama yaptı: “Domuzlar buradaydılar.”

“Biliyorum,” dedi Lorina. “Domuz Başkan’ı bu-rada gördüm.”

“Domuz Başkan!” deyip bir kahkaha patlattı Kral. “Sevgili Liderimiz! Adamlarım temizliği bi-tirir bitirmez, o gülünç resimleri ve heykelleri top-lattıracağım.”

Şişkin ve yumuşak koltuklardan birine oturdular ve Kral çay getirilmesini istedi.

“Şimdi,” dedi, “sanırım neler olduğunu öğren-mek için can atıyorsundur, ha?”

“Evet,” dedi Lorina. “Tanga ve Birim iyiler mi? Ya Kasım? Dumanı durdurdunuz mu ve...”

“Yavaş! Yavaş!” dedi Kral. “Teker teker gidelim. Zindanda ayrıldıktan sonra neler oldu onu anlata-yım önce sana.”

Lorina'ya, gardiyan hindinin hapislane kuşlarını beslemek için gelişini ve kendisinin kaçma planını harekete geçişiini anlattı. Lorina'nın duruşması devam ederken köpeklerin yanına gitmiş ve onları kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Bundan sonra o ve köpekler, güney tarafındaki ve fabrikalardaki insanları getirmişlerdi. Yollarına çıkan tüm hayvanları da susturmuşlardı. Lorina "susturmak" derken neyi kastettiğini merak etti ancak Kral'ın sözünü kesmenin kabalık olacağını düşündü.

En kritik an duruşma ve infaz arasında yaşanmıştı ama köpekler her şey normal gibi davranmışlardı. Zaten çoğu hayvan doğruca tekmebol sahasına gitmiş ve hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Yeşil insanlar bu sırada tüm yetkileri ellerine almışlardı ve artık, tam yetkiyle Şato'nun Kral'ı oydu.

"Basitti," dedi. "Hayati kısım, tabii ki köpekleri kendi tarafıma çekebilmekti. Fakat sen olmasaydın, bunların hiçbirisi mümkün olmazdı Lorina ve senin düzgün bir şekilde ödüllendirildiğini görmek istiyorum."

"Ama ya Tanga, Birim ve Kasım?" diye sordu Lorina.

"Ah!" dedi Kral. "Eh, açıkçası ben olsaydım onlar için endişelenmezdim."

"Ama onlar için endişeleniyorum!" dedi Lorina.

"Onlar dışarıdakilerdir," dedi Kral. "Bu yüzden onların bir önemi yok. Önemli olan içeridekilerdir."

"Hayır önemliler!" dedi Lorina. "Onlara yardım etmek zorundasınız!"

"Zorunda mıyım?" dedi Kral. "Zorunda mıyım? Bir kral hiçbir şey yapmak zorunda değildir. Bu yüzden Kral'dır."

Lorina kalbinin sıkışır gibi olduğunu hissetti.

"Peki ya duman?" diye sordu. "Dumanı durduramayacak mısın?"

"Tabii ki hayır," dedi Kral. "Fırınlr olmadan, motorları çalıştıracak güç de olmaz."

"Fakat duman Tanga'nın annesini ve dışarıdaki insanları öldürüyor!" diye çıkıştı Lorina. "En azından onlar da içeri gelemeler mi?"

"Ne için?" diye sordu Kral.

"Onlar senin insanların!" dedi Lorina.

"Bana benziyor olabilirler," dedi Kral. "Fakat onlar dışarıdakiler. Onlar 'benim' insanlarıım değiller. Ayrıca onları içeri getirmenin amacı ne olabilir ki? Onları beslememiz ve giydirmemiz ve kalacak yer vermemiz gerekir. Burada yeterince kalabalığız zaten. Hayır, hayır Lorina, iyi hoş söylüyorsun ama Şato'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlamam gerek.

Nazik bir kalbe sahip olmak çok hoş ama nazik kalpler şatoların yönetimini ele alamazlar. Al, çıkolatalı bisküvi ye.”

Lorina çikolatalı bisküvi istemiyordu. Lorina dışarıdaki yeşil insanları beslemek ve dumanı durdurmak istiyordu. Ayrıca bazı sorular sormak istiyordu.

“‘Susturmak’ derken neyi kastediyordunuz?” diye sordu.

“Susturmak mı?” diye sordu Kral.

“Bazı hayvanları susturduğunuzu söylediniz,” dedi Lorina.

“Onlara yaptığımız şey,” dedi Kral, “yargıcın sana yapmak üzere olduğu şeydi.”

“Onları öldürdünüz mü?” diye sordu Lorina.

“İyi bir susturma yöntemidir,” dedi Kral.

“Peki ya domuzların kahvaltıya gideceğini söylerken neyi kastediyordunuz?” diye sordu Lorina.

“En pis domuzlardan,” dedi Kral, “en çıtır pas-tırmalar çıkar.”

“Siz kötü bir Kral’sınız!” dedi Lorina. “Açgözlü, acımasız, bencil ve zalimsiniz!”

“Öyle olmadığımı söyledim mi hiç?” dedi Kral. “Fakat bana hakaret etmeye devam edersen daha da kötü bir kral olurum. Bu yüzden diline hakim ol.”

“Olmayacağım!” dedi Lorina. “Şimdi hayvanların sizi neden kilit altına aldıklarını anlıyorum. Onlara acımasız davranıyordunuz, kendi insanlarınıza acımıyordunuz. Keşke size zindandan kaçmanız için yardım etmeseydim!”

“Zindandan çıkmış olmasaydım,” dedi Kral, “şu an bir kafan olmazdı.”

“İki yanlıştan bir doğru çıkmaz,” dedi Lorina. “Siz domuzlardan daha da domuzsunuz ve Kral olmamalısınız!”

“Yetti artık,” dedi Kral, “bu kadarı yeter, sınırı iyice aştın. Bu kadarı duymayı planladığımdan çok daha fazlası. Steward!”

İçeri üniformalı yeşil bir adam girdi.

“Bu yaratığı zindana götür ve gardiyan hindiyi, hapishane kuşlarını beslerken içeriye girmemesi konusunda uyar. Belki, zindanda geçireceğin birkaç yıldan sonra bir krala nasıl davranman gerektiğini öğrenirsin Lorina.”

Böylece Lorina kendisini bir kez daha, zindana uzanan karanlık yolda buldu.

Bölüm On Dokuz

YENİDEN İÇERİDE, YENİDEN DIŞARIDA

“Yine mi sen?” dedi gardiyan hindi. “Bu sefer sorun ne?”

Lorina ona anlattı.

“İhtilal oldu desene. Eh, bu pek bir şey değiştirmeyecek. Bir gün domuzlar, ertesi gün insanlar ve hep aynı döngü.”

Bunları söylerken bir yandan da Lorina’yı yeniden karanlığa kapadı ve hapishane kuşları Lorina’nın başının etrafında uçuşmaya, neşeli neşeli cıvıldamaya başladılar.

Tabii ki Lorina’nın cebinde duran zindan anahtarından ne Kral’ın ne hindinin ne de hapishane

kuşlarının haberi vardı. Çoktan aklında şekillenen bir plan vardı ama en az birkaç saatliğine zindanda kalmalı ve harekete geçmek için gece vaktinin gelip gelmediğini kestirmeliydi.

Lorina dinlenmek için yere uzandı ve bir kez daha sert zeminde uykuya daldı. Rüyasında hapis-hane kuşları ona bir şarkı söylüyorlardı.

*"Her şey gelir, her şey gider.
Kimse bilmez bize olacak neler neler.
Ellerinde çubuklarla seker çocuklar,
Dalgalar taşlara ve taşlardan kumlar.
Bir bakarsın saçlar da ağarır,
Gecenin yıldızları yerini sabaha bırakır.
Asmasında allanan üzümler,
Şaraplara doğru süzülüverirler.
Bugünün yaşamları masaldan ibaret,
Kırışmış yüzler bir duvaktan ibaret.
Her şey gelir, her şey gider.
Kimse bilmez bize olacak neler neler."*

Uyandığında bir kez daha kuşların cıvıldamalarını duydu ama onları anlayamıyordu.

"Neden böyle hüznü bir şarkı söylüyorsunuz?" diye sordu ve anında, acaba onların da üz-

gün olup olmadıklarını merak etti. Belki de yalnızca, üzgün olduklarını düşündüğünde üzgün oluyorlardı.

Artık kaçma zamanının geldiğine karar verdi. Sessizce zindan kapısını açtı, dışarı süzüldü ve ardından kapıyı yeniden kilitledi. Gardiyan hindi ortalarda görünmüyordu ama merdivenleri tırmanıp ofisinin önünden geçerken, bir köşede uyuyakaldığını ve horlarken gıdısının bir aşağı bir yukarı sallandığını gördü. Birden, onun da en az kendisi kadar mahkûm olduğunu fark etti.

Hapishane binasından ayrıldığında gecenin gerçekten de çöktüğünü fark etti; tüm Şato sessizlikle ve ay ışığı ile sarmalanmıştı. Avlunun bir tarafı ışıklandırılmış ve diğeri ise karanlıkta bırakılmıştı. Ayın önünde gezinen bulutlarınki dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Lorina hemen köpek kulübelerine doğru koştu. Burada da her şey sessizdi ama ilk kulübeye yaklaştığı sırada bir köpek bağırmaya başladı.

“Ne oluyor!”

“Şey... merhaba,” dedi Lorina.

“Adın ne?” diye sordu ses.

“Lorina,” dedi Lorina.

“Ne istiyorsunuz?”

"Hero ve Nero'yu görmek istiyorum."

"Onları neden görmek istiyorsun?"

"Onlara vermek istediğim bir şey var."

"Ne verecekmışsin onlara?"

Ancak o zaman Lorina, onun bir bekçi köpeği olduğunu anladı.

"Onlara verilecek bir işim var," dedi. "Kral'ın emriyle."

"Geç," deyiverdi ses.

Lorina içeri girdi ve parlak ay ışığında köpek kulübelerine yaklaşıp Hero ve Nero'yu aramaya başladı. Kulübelerinde uyuyan her türden köpek vardı ve her türden sesi çıkarıyorlardı: bir çoban köpeği meliyor, bir bulldog kükrüyor, bir Sibirya kurdu öksürüyor ve bir boksör bağırıyordu: "Do-kuz, on, bitti!" İlginç görüntüler de vardı: bir pointer ön bacağını sarsıp duruyor, bir retriever ortada dönüp duruyordu.

En sonunda Lorina iki arkadaşını bulmayı başardı. Geçici kulübelerden birinde uyuyorlardı. Önce Hero'yu uyandırdı ama köpek, ay ışığında gölgelerle bulanık şeklini görür görmez bir çığlık attı. "Amanın! Bir hayalet!" Ardından kulübenin bir köşesine sindi.

Nero onun karanlık şeklini görür görmez gözle-

ri köpek bisküvileri gibi kocaman açıldı ve çenesini kulübesinin yerine çarptı. Vücudunun geri kalanı ise hareket etmeyi reddediyor gibiydi.

“Benim! Lorina!” dedi Lorina ve sonunda iki köpek kuzu kuzu kulübelerinden çıktılar.

“Dinleyin,” dedi Lorina, “Kral için yapmamız gereken çok önemli bir iş var.”

Lorina ve Kral’ın didiştiklerini bilmedikleri için bu söyledikleri onlara ilgi çekici gelmiş gibiydi. Kral’ın başlarını okşayacağını, madalyalar ve Yılın Köpeği Şovu’nda büyük ödülü alacaklarını hayal ediyorlardı.

“Yapmamız gereken şey şu,” dedi Lorina. “Kral, kuzeydeki yeşil insanlara yiyecek götürmemizi istiyor.”

“Yiyecek götürmeyi severim,” dedi Nero.

“Ben yemeyi tercih ederim,” dedi Hero.

“Hepsi bu değil,” dedi Lorina. “Kraliyet Kanadı’nda Kral gibi davranan bir adam var. Gerçek Kral onu da Şato’nun dışına çıkarmamızı istiyor.”

“Şey... *büyük*, yeşil bir adam mı?” diye sordu Hero.

“Hayır,” dedi Lorina. “Kral’la aynı boylarda. Birkaç tırmık ve ısırık işimi görür.”

“Tırmık işini ben hallederim,” dedi Hero.

“Isırma işi de bende,” dedi Nero.

Böylece birlikte Kraliyet Kanadı’na doğru yola çıktılar.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu ilk kulübeden biri.

“Önemli bir iş,” dedi Lorina.

“O zaman ne yapmalısınız? Adıminıza dikkat etmelisiniz,” dedi ses.

Kraliyet Kanadı’na giderken Bay Hogg’un mutfağına uğradılar. Pencereden, ay ışığında mutfağın ortasında büyük, karanlık bir kısım gördü ama Bay Hogg ortalarda görünmüyordu. Aşçı guguk kuşu da yoktu. Lorina çabucak büyük bir poşet buldu ve içine ekmek, meyve, kekler, sebzeler ve çikolatalı bisküviler koymaya başladı. Ayrıca taze bir jambon ve pastırma yığını olduğunu da fark etmişti ama onlara dokunmamaya karar verdi. Yakınlarda bir makas vardı ve Lorina onu alıp cebine attı.

“Kemikleri nerede tutuyorlar acaba?” diye sordu Hero.

“Kemikleri arayacak zamanımız yok,” dedi Lorina.

“Benim kemikler için her zaman vaktim var,” dedi Hero.

“Şimdi değil,” dedi Lorina. “Geç kalırsak Kral sinirlenir.” Görevlerinin en tehlikeli kısmına gelmişlerdi: Kralmış gibi davranan adamı yakalamak.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

Bölüm Yirmi

KRAL KAÇIRMA

Kraliyet Kanadı'nın ay ışığıyla aydınlanan girişine vardıklarında, karşılarına ilk engelleri çıktı.

"Durun hele! Kim var orada?"

"Orada kimin olduğunu gayet iyi görüyorsun," dedi Lorina. "Ben Lorina ve bunlar da Hero ile Nero."

"Sizi deniyordum sadece," dedi nöbetçi kırkayak Pete. "Merhaba Hero. Merhaba Nero."

"Kral'ı görmek istiyoruz," dedi Lorina.

"O zaman doğru yere geldiniz," dedi Pete. "Sadece parolayı söyleyin."

"Parola," dedi Lorina.

"Girin," dedi Pete.

Yiyeceklerle dolu poşeti koruması için Pete'e bırak-
tılar ve kraliyet dairelerine girdiler. Bir kralın hor-
lamasına benzer sesler onları kraliyet yatak odası-
na yönlendirdi ve Lorina çabucak kapıyı açtı.

"Şimdi, unutmayın," diye fısıldadı, "Kral kendi-
siymiş gibi davranacak. Bu yüzden onun söyledik-
lerini dikkate almayın, biraz hırılaysın ve direnirse
de güzelce ısırın."

Yatak odasında bir gece lambası vardı ve Lorina,
Kral'ın sırtüstü, ağzı açık bir şekilde uyuduğunu
ve uzun sakalının esintiyle dalgalandığını görebili-
yordu. Cebinden makası çıkardı ve iki hareketiyle
Kral'ın sakalını kesiverdi. Ardından yaklaşıp Kral'ı
iyice bir silkeledi. Kral horlamayı kesti, ağzını ka-
padı, gözlerini açtı, Lorina'yı gördü, ağzını açtı ve,
"Ne..." dedi.

"Kalk ayağa," dedi Lorina.

"Ne... ne?" diyerek soluğunu tuttu Kral.

"Çabuk ol," dedi Lorina, "yoksa köpekler seni
yiyecekler."

Hero zalimce hırıldadı ve Nero da acımasızca
havladı ve Kral çarçabuk yataktan kalktı. Üzerinde
kırmızı pijamalar vardı ve ayaklarını üzerinde be-
yaz ponponları olan kırmızı terliklere soktu.

“Bunu yapamazsınız!” dedi. “Hepinizi infaz ettiririm!”

“Güzel rol yapıyorsun!” dedi Hero.

“Çok ikna edici!” dedi Nero.

“Sabahlığını giy üstüne,” dedi Lorina ve Kral çabucak kırmızı sabahlığını giydi.

“Kellelerinizi alacağım!” dedi Lorina’ya. “Sizin de kemiklerinizi alacağım!” dedi köpeklerle.

“Korkutucu, ha?” dedi Nero.

“Kral olmaması iyi olmuş,” dedi Nero.

“Sakalı olmadan olamaz,” dedi Hero.

Nero’dan bir tırmık ve Hero’dan bir ısırık Kral’ı koridordan geçirip kapıdan çıkardı.

“Durun hele! Kim var orada?” diye bağırdı Pete.

“Dışarı çıkan insanlara sormana gerek yok,” diye çıkıştı Lorina.

“Evet, biliyorum,” dedi Pete. “Ama en azından yapacak bir iş oluyor bana. Arkadaşın kim?”

“Ben Kral’ım,” dedi Kral, “ve bu kızı ve iki köpeği tutuklamamı emrediyorum.”

“Çok şakacı bu ya,” dedi Hero.

“Kralmış gibi davranıyor,” dedi Nero.

“Ben gerçekten Kral’ım,” dedi Kral.

“İşte, yine başladık,” dedi Hero.

"Kral bize, onu dışarı atmamızı emretti," dedi Nero.

"Kralı kaçırıyorlar!" diye ciyakladı Kral. "Tutuklayın onları!"

"Gerçekten de Kral gibi görünüyor," dedi Pete.

"Ama Kral'ın uzun bir sakalı olduğunu herkes bilir," dedi Lorina.

"Bu doğru," dedi Pete.

"Peki, kim Kral'ı pijamalarıyla ve sabahlığıyla görmüştür ki?"

"Bu da doğru."

"Yataktaydım, seni sersem!" diye çıkıştı Kral. "Hem o benim sakalımı kesti!"

"Bu da onun Kral olmadığını kanıtlar," dedi Lorina.

"Nasıl kanıtlar?" diye sordu Pete.

"Sana sersem dedi," dedi Lorina. "Sen sersem misin?"

"Hayır," dedi Pete.

"Eh, Kral olsaydı," dedi Lorina, "bunu bilirdi, değil mi?"

"Evet, bilirdi," dedi Pete. "Geçin."

Lorina, Kral'ı ağır yiyecek poşetini taşımaya zorladı ve Şato'nun kapısına doğru yola koyuldular. Kapı faresi ortalarda görünmüyordu; Lorina da

kulübesinin kapısındaki zili çaldı. Zili ancak birkaç kez çaldıktan sonra kapının üzerindeki küçük bir pencere açıldı ve bir kafa göründü.

“Kim o?” diye sordu kafanın sahibi.

Lorina ona, Kral için önemli bir görevde olduğunu ve kapının acilen açılması gerektiğini söyledi.

“Bekleyin bir dakika,” dedi ses.

Ardından bir bekleme daha oldu ve sonunda kulübenin kapısı açıldı.

“Bunu babama sormanız gerek,” dedi pembe pijamaları içindeki bıyıklı, minik bir yaratık. “İçeri gelin.”

Lorina iyice eğilip kulübeye girdi. Merdivenlerden çıkan mini kapı faresini takip edince iki yanında yatakların uzandığı büyük bir odaya vardılar, hepsinin üzerinde de minik kapı fareleri vardı. Nöbetçi yurduydı burası. Odanın en ucunda da, ikiz bir yatakta Bay ve Bayan Kapı Faresi uyuyordu.

“Onu uyandırmadan önce bekleyin de yatayım,” dedi minik kapı faresi. “Uyandırılmaktan hoşlanmaz. Hem bizim de acil durumlar dışında kalkmamamız gerekir.”

Kapı faresi uyandırıldığına hiç memnun olmamıştı. Odadaki bir iki yataktan kıkırdamaların yükselmesine neden olan birkaç ayıp laf etti. Fakat

Lorina'nın Kral'ın verdiği görevde olduğunu öğrenince huysuz bir şekilde merdivenlerden indi, duvara asılı anahtarları aldı ve onunla birlikte dışarı çıktı.

Kral ona hemen kaçırıldığını söyledi.

"Bu işte uykunun kaçırılmadığı bir gün yok," diye homurdandı kapı faresi.

Kapıyı açtı ve Lorina ile köpekler şikâyet eden Kral'ı dışarı çıkardılar. Kapı faresi yiyecek dolu torbayı bile fark etmemişti.

"Size bol şans!" dedi, kapıyı arkalarından kaparken. "Ve öğlene kadar geri döneyim demeyin!"

Bölüm Yirmi Bir

KASIM ve VASIM

Grup dumanlı tepeyi geçtikten ve şafak söktükten sonra, dışarıdaki yeşil insanların kampına yaklaşırlarken, söylenen şarkı kulaklarına ulaştı:

*"Beden yatar toprağın altında,
Kutsal ruh göçer.
Şimdi gitmiş olsan da seni severiz,
Ve sevgin kalbimize işler.*

*Bir zamanlar burada olduğuna sevinelim
Sıcaklığını ve ışığını vermek için.
Günün tüm yorgunluğunun ardından
Huzurla uyu içinde gecenin."*

Şarkı bir an için durur gibi oldu ve ardından Lorina temiz ve derin bir sesin söylediği şarkıyı duydu:

*"Tüm şatoların üzerinde yükseldiği kayaydı,
Köküydü, çiçeğiymiş, yaşamın ve sevginin kaynağıydı.
Oraya gidiş ve buraya dönüşlerimizdeki
Hiç pes etmeden bakıp gözetendi,
Karanlığa bile ışığıyla giden,
Karanlıktaki ışığa en çok ihtiyaç duyanlara.
Günahını çıkartıran, sığınacak yer açan ve ilham verendi,
Başlarımızı yaslayacağımız ve ağlayacağımız omuzdu.
Ve onunla birlikte göçtü,
İnsanoğlunun en kutsal erdemi: Özveri."*

Bir sessizlik oldu ve Lorina bu sırada bir çocuğun hıçkırıklarını duydu. Ardından ses devam etti: "Sevgili kardeşimizin yasını tutuyor olsak da, yaşadığı hayat ve geride kalanların hayatları için şükredelim."

Bir grup insan bir mezarın başında toplanmıştı ve Lorina aralarında Tanga'nın ve Birim'in küçük vücutlarını görebiliyordu. İnsanları şükretmeye yönlendiren derin ve temiz ses de Kasım'a aitti.

“Ölmüş!” diye mırıldandı Lorina. “Tanga ve Birim annelerini kaybetmişler.”

Lorina, Kral ve iki köpek mezarın bir tarafında dikildiler ve Kral hiç şikâyet etmeyip, sanki topraktaki bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi başını önünde tuttu.

Gömülme işlemi tamamlandığında insanlar dağıldı ama Kasım, ona doğru gelen ziyaretçileri görmüştü. Kral başını daha da aşağıya eğdi.

“Geri döndün,” dedi Kasım, Lorina’ya ve yiyeceklerle dolu poşeti görünce başını salladı. “Ve yanında kimleri getirdin?”

Uzandı ve nazikçe Kral’ın başını çenesinden tutup kaldırdı.

“Sen!” dedi.

Kral başını daha da aşağıya eğdi.

Kasım yeşil adamlardan birini çağırdı ve ona dağıtması için yiyecekleri verdi. Sonra Tanga ve Birim’i çağırıp kollarını onların etraflarına doladı.

“Nezaketini asla unutmayacağız,” dedi Lorina’ya. “Şimdi hepiniz benimle gelin.”

Onu çadırına kadar takip ettiler ve çadırda yarım ay şeklinde oturdular. Lorina, bir tarafında Hero ve diğer tarafında Nero ile otururken, Kasım

de yeniden Tanga ve Birim'i kolları altına aldı. Kral onlardan ayrı oturuyordu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kasım, Lorina'ya, Kral'ı işaret ederek.

"Evet," dedi Lorina. "Kral o."

"Hayır değil," dedi Hero.

"Kralmış gibi davranıyor," dedi Nero.

"O Kral," dedi Kasım, "ve aynı zamanda Kral değil."

"Anlamıyorum," dedi Lorina.

"Adı Vasım," dedi Kasım, "ve o benim küçük kardeşim. Kral olabilmek için beni Şato'dan sürdü ve o zamandan beri halkımla çile çekiyoruz."

"Ben de çile çektim," dedi Vasım. "Bir zindanda kilit altındaydım."

"Zindanda kilitli tutulmayı hak ediyorsun!" dedi Lorina. "Kötü bir kraldın."

"Kötü bir kral değildim," dedi Vasım. "Çok seviliyordum."

"Kim tarafından?" diye sordu Lorina.

"Ben," dedi Vasım.

Lorina, Domuz Başkan'ı hatırladı ve böyle yarıtların, gücü nasıl elde edebildiklerine hayret etti.

Lorina, "Vasım nasıl seni Şato'dan sürdü?" diye sordu Kasım'a.

"Onu destekleyecek olanlara gizlice zenginlik," dedi Kasım, "köpeklerle de et teklif ederek."

Lorina, rahatsızlıkla patilerini kıpırdatan ve popolarını oynatan Hero ve Nero'ya baktı.

"Üzgünüm," dedi Hero. "O zamanlar yavru köpeklerdik."

"Tekrar yapmayacağız," dedi Nero.

"Tekrar *yaptınız*," dedi Lorina.

"Yaptık mı?" diye sordu Nero.

"Size kemik teklif etti ve sizde onun Kral olmasına izin verdiniz."

Hero, Nero'ya baktı ve Nero da Hero'ya baktı. Ardından, yine gözlerini yere dikmiş olan Vasım'a baktılar.

"Bu doğru," dedi Hero, "ve o kemikleri hâlâ almadık!"

"Şato'daki tahtıma geri döner dönmez almanızı sağlayacağım," dedi Vasım.

"Tahtına geri dönmeyeceksin," dedi Lorina. "Çünkü sen Kral değilsin."

"Kesinlikle!" dedi Nero.

"Sadece öyleymişsin gibi yapıyorsun," dedi Hero.

Tam bu sırada Tanga, Kasım'ın koruyucu bir şe-

kilde onu saran kolunun altından çıktı ve Lorina'ya doğru yürüdü.

"Şimdi bizim annemiz olur musun?" diye sordu.

Lorina onu kucakladı.

"Olamam," dedi. "Ben daha küçücük bir kıyım."

Birim de Kasım'ın kolundan sıyrıldı ve Vasım'a doğru gitti.

"Bize bakar mısın?" diye sordu.

"Hayır Birim, hayır!" diye bağırdı Tanga. "O kötü bir adam! Onu yalnız bırak!"

Birim'e doğru koştu, elini tuttu ve onu Lorina'ya doğru çekti.

"Onun kötü bir adam olmadığını düşünüyorum," dedi Birim, arkasına bakarak. "Sanırım o sadece mutsuz."

Vasım'ın gözleri birden doldu ve başını başka tarafa çevirdi.

"Bize ne olacak?" dedi Tanga, Lorina'ya.

"Yapılması gereken ortada," dedi Lorina. "Şato'ya geri döneceksiniz ve orada iyi bir aileyle yeni bir yuva kuracaksınız. Kasım yeniden Kral olacak ve herkes sonsuza kadar mutlu yaşayacak. Vasım dışında, o sonsuza kadar mutsuz olabilir. İyiler kazanmalı ve kötüler de kaybetmelidir. En iyi masallar böyle biter."

Vasım'ın dışında herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ve Kasım, Lorina'ya, onlarla birlikte Şato'ya dönüp dönmeyeceğini sordu.

"Yapamam," dedi Lorina. "Yarın okula gitmek zorundayım."

"O zaman bir gün gelip bizi ziyaret eder misin?" diye sordu Kasım.

"Ah, evet," dedi Lorina. "Çok isterim."

Kasım ayağa kalktı ve bunu yaptığı sırada güneş, çadırın girişinden içeri süzüldü.

"Bize yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Seni hiç unutmayacağız."

Ardından gitti ve birkaç dakika sonra Lorina onun halkına yolculuk için hazırlanmalarını söylediğini duydu. Derin ve temiz sesi, sabahın sakinliğinde yankılanıyordu. "Eve gidiyoruz."

"Hadi Birim," dedi Tanga. "Biz de gitmeliyiz. Güle güle Lorina."

Lorina Tanga'yı öptü ama Birim henüz gitmeye hazır değildi. Yeniden, yerde oturmaya devam eden ve perişan görünen Vasım'a gitti.

"Benimle gelebilirsin," dedi Birim elini uzatarak, "istersen tabii."

Elini uzattı. Vasım eli tutarak ayağa kalktı ve Lorina'ya bakmadan çadırdan çıktı.

"Biz... şey... biraz kafamız karıştı," dedi Hero.

"Kafanız mı karıştı?" diye sordu Lorina.

"Kaçırıldığımız adam," dedi Nero. "Kral mıydı, değil miydi?"

"Ya da bir zamanlar Kral'dı, yoksa değil miydi?" diye sordu Hero.

"Çok basit," dedi Lorina. "Bir zamanlar Kral'dı ama değildi ve artık değil."

"Ah!" dedi Hero.

"Oh!" dedi Nero.

Lorina ve köpekler çadırdan çıktıklarında, yeşil insanlar çoktan Şato'ya yapacakları yolculuk için hazırdılar. Yeniden vedalaşmalar oldu ve ardından Şato'nun bulunduğu tepeye doğru yürümeye başladılar. Lorina da onu ormana yönlendirecek olan tepeye doğru yürümeye başladı.

Tepeye ulaştığında arkasını döndü; dumanın ve sabah güneşinin ardında Şato'nun bulunduğu tepeye ilerleyen insanları görebiliyordu. Elini salladı ama onların da ellerini sallayıp sallamadıklarını görmek için çok uzaktaydı.

Sonra yine önüne döndü ve ormana doğru yol almaya başladı.

Bölüm Yirmi İki

EVE DÖNÜŞ

"Seni yemediler mi yani?" diye sordu siyah tavşan.

"Kim?" diye sordu Lorina.

"Dışarıdakiler tabii," dedi siyah tavşan.

"Hayır," dedi Lorina. "Dışarıdakiler çok tatlıydılar. Sen her şeyi ters anlamışsın. Asıl içeridekiler korkunçtu."

"Saçmalık," dedi siyah tavşan. "İçeridekiler nasıl korkunç olabilirler? Onlar Şato'nun içinde yaşıyorlar. Dışarıdakiler, yani yeşil insanlar, asıl korkunç olan onlar. Bunu herkes bilir."

"Onları ben gördüm ve sen görmedin," dedi Lorina.

"Senin gözünü boyamışlar," dedi siyah tavşan.

"Neyse," dedi Lorina, "yeşil insanlar artık Şato'da yaşıyorlar ve Şato'nun Kralı da yeşil bir adam, bu yüzden artık dışarıda kimse olmayacak. Sadece içeridekiler olacak."

"Duysan da inanma," dedi siyah tavşan. "Şato'ya girmek onları değiştirmez. Bir kez dışarıda olan, her zaman dışarıdadır. Bir kez yeşilsen, her zaman yeşilsindir."

"Ağaçlar yazları yeşildirler," dedi Lorina, "ama sonbaharda kahverengi olurlar."

"Ağaçlar ağaçtır," dedi siyah tavşan. "Ağaçlar değişir ama insanlar değişmez."

Siyah tavşanla konuşmak, eve giderken de Şato'ya giderken olduğu kadar zordu. Lorina onu yeniden gördüğüne şaşırmıştı ama ormanın daha sıklaştığı yere girer girmez karşısına çıkmıştı. Ne kadar zamandır beklediğini merak ediyordu ama ona bunu sorduğunda duymamış gibi yaptı.

"Neyse, senin için iyi haberlerim var," dedi, "ormanla ilgili."

"İyi haberlere inanmam," dedi siyah tavşan. "İnanabileceğin tek haber, kötü haberdir."

"Eh, sanırım artık ağaçları kesmeye son verirler," dedi Lorina. "Ağaçları fırınlarda yakıyorlardı

ama artık motorlarını çalıştırmak için başka bir yol bulacaklarına eminim."

"Öyle mi?" dedi siyah tavşan. "O zaman ne yapacaklar? Tavşanları mı?"

"Sen umutsuz bir vakasın!" dedi Lorina.

Tavşan yol boyunca ve evi ufukta görünene kadar Lorina'yla yürüdü. Lorina onu bir bardak havuç suyu için içeri davet etti ama o geri dönmesi gerektiğini söyledi. Lorina yardımları için ona teşekkür etti ve bir gün, onu mutlu edecek bir şey bulmasını umut ettiğini söyledi.

"Ben mutluyum," dedi tavşan.

"Kulağa öyle gelmiyor ama," dedi Lorina.

"Beni sen mutlu ettin," dedi siyah tavşan.

"Nasıl?" diye sordu Lorina.

"Çünkü ne zaman bir tartışmayı kazansam mutlu olurum," dedi. "Ve seninleyken tüm tartışmaları kazanıyorum."

O yola koyuldu ve Lorina da onun ağaçların arasında kaybolmasını izledi. Şato'yu yeniden bulmak isterse tavşanı tekrar görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Şato'nun hâlâ orada olup olmayacağını da...

Lorina eve girdiğinde, kız kardeşi nerede olduğunu sordu.

“Seni arayan insanlar oldu,” dedi.

Lorina, Edith’e Şato’yu ve tuhaf maceralarını anlattı.

“Bahse varım hepsi rüyaydı,” dedi Edith. “Böyle maceralar her zaman rüya olur.”

Lorina başını salladı.

“Belki seninkiler öyledir,” dedi. “Fakat benimkiler rüya değildi.”

“Eh, artık ödevlerini yapmaya başlasan iyi olur,” dedi Edith. “Yoksa yarına kadar asla yetiştiremezsin.”

Lorina odasına çıktı, defterini çıkardı ve yazmaya başladı: *Ormanın içine girdim...* Ardından durdu ve yazdıklarının üstünü çizdi. Yeniden başladı: *Siyah tavşanla tanıştım...* Tekrar durdu ve onun da üzerini çizdi. Uzun bir duraklamadan sonra yeniden yazmaya başladı: *Lorina ormana girdi ve siyah tavşanla karşılaştı...* Bu çok daha iyi olmuştu ama yine de kendisini rahatsız hissediyordu.

“Belki de Lorina’yla başlamamalıdır,” dedi. Ardından yeniden yazmaya başladı:

“Bilmen gerekir ki,” dedi *siyah tavşan*, “Şato’da yaşayan iki tür insan vardır...”

Bunun ardından, tüm hikâyeyi yazmayı bitirene kadar durmadı.

